

Козак – душа щира, звияжна та правдива!

СРЧОРВЦК

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат

№12. 7 квітня. 2014 р.

ПІДСТАВИ НАШОЇ ВЕЛИЧІ

ЩЕ В ДАВНІ ЧАСИ УКРАЇНЦІ ПЕРШІ ЗРОЗУМІЛИ ПЕРЕВАГИ КОНТРОЛЮ НАД ПРИЧОРНОМОР'ЯМ ТА КАВКАЗОМ. ЗА ЧАСІВ БОСПОРЬСЬКОГО ЦАРСТВА БУЛО ЗДІЙСНЕНО ПЕРШУ СПРОБУ ПРИМУСИТИ СВІТ РАХУВАТИСЯ З УКРАЇНОЮ, НА ТОЙ ЧАС ВЕЛИКОЮ СКИФІЄЮ, ЯК ЗІ СВІТОВОЮ ДЕРЖАВОЮ. ПРОВІДНА ВЕРСТВА ТОГОЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА СПРОМОГЛАСЬ СТВОРИТИ НА ПРОТИВАГУ РИМСЬКІЙ ДЕРЖАВІ СОЮЗ КРИМ-УКРАЇНА-КАВКАЗ, ЯКИЙ ЗАБЕЗПЕЧУВАВ ПОВНОЦІННУ ПРИСУТНІСТЬ УКРАЇНИ В СХІДНІЙ ТОРГІВЛІ. КОНТРОЛЬ НАД ЕКСПОРТОМ ДО КРАЇН СЕРЕДЗЕМНОМОР'Я СТРАТЕГІЧНИХ ТОВАРІВ ТОГО ЧАСУ – ШОВКУ З КИТАЮ, КОШТОВНОСТЕЙ ТА ПРЯНОЩІВ З ІНДІЇ, АВТОМАТИЧНО ПЕРЕТВОРЮВАВ УКРАЇНУ НА МОГУТНЮ СХІДНУ ІМПЕРІЮ, ЯКА РОБИЛА ВИКЛИК ПАНУВАННЮ РИМУ В ПІВДЕННО-СХІДНІЙ ЄВРОПІ ТА МАЛІЙ АЗІЇ.

У 2-МУ СТ. ДО Р.Х. МІТРИДАТ 6-Й СТАЄ НА ЧОЛІ ПОНТІЙСЬКОГО ЦАРСТВА Й ПОЧИНАЄ ВІЙНУ З КОЧІВНИКАМИ В ПРИБЕРЕЖНІЙ СМУЗІ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ. МЕТОЮ МІТРИДАТА БУЛО СТАТИ ТВЕРДОЮ НОГОЮ НА ПІВНІЧНОМУ БЕРЕЗІ ЧОРНОГО МОРЯ Й ВИКОРИСТАТИ ТАМТЕШНІЙ ВЕЛИЧЕЗНИЙ ЗАПАС ГРЕКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ СИЛИ. У 106 Р. ДО Р.Х. ВІЙНУ ЗАКІНЧЕНО ПЕРЕМОГОЮ: ЗАСНОВАНО ЕВПАТОРІЮ, ПРИЛУЧЕНО ХЕРСОНЕС, ФЕОДОСІЮ ТА ВСІ ЗЕМЛІ ВІД КАВКАЗУ ДО ДНІСТРА З ОЛЬВІЄЮ. ПІД ЙОГО ПРОТЕКЦІЮ ПІДПАДАЮТЬ МІСТА ЗАХІДНОГО БЕРЕГА ПОНТУ. МІСТА ПІВДЕННОГО БЕРЕГА ВЖЕ НАЛЕЖАЛИ ДО МІТРИДАТОВОЇ ДЕРЖАВИ. ВІН ПІДБИВАЄ КОЛХИДУ Й ПРОСУВАЄТЬСЯ ДО ДОНУ. З ПОТУЖНИМ ВІРМЕНСЬКИМ ЦАРСТВОМ ТА ЙОГО ЦАРЕМ ТІГРАНОМ МІТРИДАТ ВСТУПАЄ В СОЮЗ. ВІНЦЕМ ТРУДІВ МІТРИДАТА СТАЄ ПІДКОРЕННЯ ДЕРЖАВ ЕГЕЙСЬКОГО МОРЯ, ВІН СТАВИТЬ НА ЧОЛІ АФІН СВОГО СТАВЛЕНИКА АТЕНІОНА. ГРЕЦЬКИЙ СВІТ З

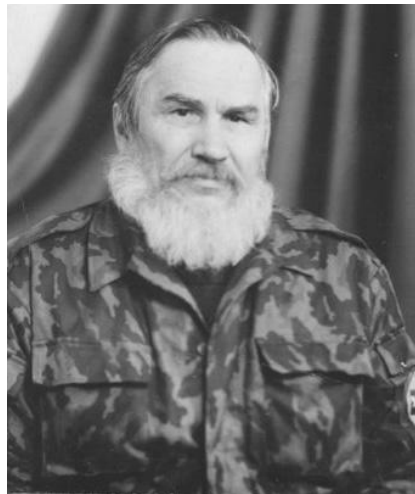
ЗАХОПЛЕННЯМ ВІТАЄ ВІЙСЬКО МІТРИДАТА, ЯК ЗАХИСНИКА ВІД ВАРВАРІВ-ПАТИНЬЯН. НА ЖАЛЬ, ПОДАЛЬШІ ПЛАНИ ВЕЛИКОГО ПРАВИТЕЛЯ НЕ ЗДІЙСНИЛИСЯ. РИМУ ПОЩАСТИЛО БІЛЬШЕ. ВІН ТЕЖ МАВ ГЕНІАЛЬНИХ ПОЛКОВОДЦІВ – ПОМПЕЯ, МАРКА АНТОНІЯ, ЦЕЗАРЯ, А ТАКОЖ МОГУТНЮ ФІНАНСОВУ ТА ВІЙСЬКОВУ БАЗУ. ПІДТОЧЕНА НЕ СТИЛЬКИ ВІЙСЬКОВИМИ ПОРАЗКАМИ, АЛЕ, ЯК ЦЕ ПОТІМ ЧАСТО БУДЕ ПОВТОРЮВАТИСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРІЇ, ВНУТРІШНІМИ КРИЗАМИ, ДЕРЖАВА МІТРИДАТА РОЗВАЛИЛАСЯ. ІДЕЯ ОПАНУВАННЯ СХОДУ ЗА ДОПОМОГОЮ КАВКАЗЬКОЇ БРАМИ

ЗНИКАЄ НА СТОЛІТТЯ.

КІЇВСЬКИЙ КАГАНАТ, ЩО ПОСТАВ НА БЕРЕГАХ ДНІПРА В 9-13 СТ., РОЗВИНУВ ТРАДИЦІЇ ПОПЕРЕДНІХ ПОКОЛІНЬ. ОСНОВНИМ НАПРЯМКОМ РУСЬКОЇ ЕКСПАНСІЇ СТАЄ КАВКАЗ ТА КАСПІЙ, А МЕТОЮ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ КІЇВСЬКОЇ РУСІ – ЗДОБУТТЯ МІСТ ТА ФОРТЕЦЬ, ЧЕРЕЗ ЯКІ ПРОЛЯГАВ ОДИН З НАЙВАЖЛИВИШИХ ТОРГІВЕЛЬНИХ ШЛЯХІВ СВІТУ – ВЕЛИКИЙ ШОВКОВИЙ ШЛЯХ. НА ЗАВАДІ

ЕКСПАНСІЇ РУСІ НА СХІД СТОЯЛИ ДВІ МОГУТНІ ДЕРЖАВИ ТОГО ЧАСУ – ВІЗАНТІЯ ТА ХАЗАРІЯ. ПЕРШОЧЕРГОВИМ ЗАВДАННЯМ КІЇВСЬКИХ КАГАНІВ-ІМПЕРАТОРІВ СТАЄ ВІДВОЮВАННЯ ЗЕМЕЛЬ ЦАРСТВА МІТРИДАТА – КРИМУ ТА ПРИЧОРНОМОР'Я.

ВЖЕ ЗА ЧАСІВ АСКОЛЬДА ТА ДІРА СТАЮТЬ “ДОБРОЮ ТРАДИЦІЄЮ” РЕГУЛЯРНІ ПОХОДИ НА ВІЗАНТІЮ Й КАВКАЗ. У 840-І, 860-І РР. РУСИ ЗДІЙСНЮЮТЬ НАПАДИ НА ВІЗАНТІЙСЬКІ ВОЛОДІННЯ В КРИМУ, НАСЛІДКОМ ЯКИХ Є КОНТРОЛЬ КИЄВА НАД КУБАННЮ, ДОНОМ ТА ЧАСТИННОЮ ПІВНІЧНОГО ПРИЧОРНОМОР'Я. ЦІ ЗДОБУТКИ ПІДТВЕРДЖУЮТЬСЯ ТИМ, ЩО ПОХОДИ РУСІ НА КАСПІЙСЬКЕ МОРЕ НЕ БУЛИ Б МОЖЛИВІ, ЯКБИ ВОНА НЕ ПОЧУВАЛА СЕБЕ ВДОМА НА НИЖНЬОМУ ДОНУ – ПОДІБНО ЯК ЧОРНОМОРСЬКІ ПОХОДИ СВІДЧАТЬ ПРО ЇЇ

ПАНУВАННЯ НА НИЖНЬОМУ ДНІПРІ. ЗА УГОДОЮ ІГОРЯ З ВІЗАНТИЄЮ 944 Р., РУСЬКИЙ КНЯЗЬ ЗОБОВ'ЯЗУЄТЬСЯ НЕ ПЕРЕПУСКАТИ НА КРИМСЬКИЙ БІК ЧОРНИХ БОЛГАРИВ, ЩО ЖИЛИ НА КАВКАЗЬКОМУ БЕРЕЗІ АЗОВСЬКОГО МОРЯ. З ЦЬОГО ВИХОДИТЬ, ЩО КИЇВСЬКИЙ КНЯЗЬ ПОВНІСТЮ КОНТРОлюВАВ НА ТОЙ ЧАС КЕРЧЕНСЬКУ ПРОТОКУ. СТАРА ФАНАГОРІЯ, ЩО З 9-ГО СТ. В РУСЬКИХ ДЖЕРЕЛАХ ЗВЕТЬСЯ ТМУТАРАКАНЬ, Е В ЧИСЛІ РУСЬКИХ ВОЛОДИНЬ ВЖЕ ЗА ЧАСІВ ВОЛОДИМИРА, АЛЕ НАВЕДЕНИЙ ДОГОВІР ПОКАЗУЄ, ЩО ТІ КРАЇ НАЛЕЖАЛИ КИЇВСЬКОМУ КНЯЗЕВІ ЩЕ В 1-Й ПОЛОВИНІ 10-ГО СТ.

ПЕРШІ СПРОБИ КОЛОНІЗУВАТИ КАВКАЗ ТА КАСПІЙ БУЛИ ЗДІЙСНЕНІ В ОСТАННІЙ ЧВЕРТІ 10-ГО СТ. ЗНАНИЙ ІСТОРИК ТАБАРИСТАНУ (ПІВДЕННИЙ БЕРЕГ КАСПІЙСЬКОГО МОРЯ) ІБН ЕЛЬ-ХАСАН ПИШЕ, ЩО ЗА ЧАСІВ ХАСАНА-АБУ-ЗЕЙДА ПРИХОДИЛА РУСЬ НА АБЕСГУН (НА ТЕРИТОРІЇ СУЧАСНОГО ІРАНУ), АЛЕ ВІЙСЬКО АБУ-ЗЕЙДА ЗНИЩИЛО НАПАДНИКІВ. РУСИЧІ ПОВТОРИЛИ СВІЙ ПОХІД НА АБЕСГУН У 909-910 РР. У 912-913 РР. ВІДБУВСЯ НОВИЙ ПОХІД, В ЯКОМУ УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО ДІЙШЛО ДО МІСТА ГЯДЖІ (СУЧАСНИЙ АЗЕРБАЙДЖАН) ТА ДО ІРАНСЬКОГО БЕРЕГА КАСПІЮ. ЦІКАВИМ Е ШЛЯХ, ЯКИМ РУСИЧІ ПОТРАПАЛИ ДО КАСПІЮ. ВОНИ ПРОХОДИЛИ НА ЧОВНАХ ДОНОМ Й ЗВІДТИ, ПЕРЕВОЛОЧИВШИ ЇХ СУХОДОЛОМ ДО ВОЛГИ, ЙШЛИ ДО КАСПІЙСЬКОГО МОРЯ.

І ХОЧА ТАКИЙ ІСТОРИК ЯК МАСУДІ В ОПОВІДАННІ ПРО ПОХІД 912-913 РР. КАЖЕ, ЩО ХАЗАРСЬКИЙ УРЯД ТОДІ ПРОПУСТИВ РУСЬ НА КАСПІЙ ДОБРОВОЛЬНО, АЛЕ Е ОЧЕВИДНИМ, ЩО ЦІ ПОХОДИ БУЛИ ХОЗАРАМ ЗОВСІМ НЕ ДО ДУШІ Й КОЛИ ВОНИ ЇХ НЕ ЗУПИНЯЛИ, ТО ТІЛЬКИ ТОМУ, ЩО НЕ МАЛИ СИЛ ПРОТИДІЯТИ КНЕВУ В ЦЬОМУ РЕГІОНІ. ЛИШЕ КОЛИ ІГОР 939 Р. ЗАХОПИВ ДУЖЕ ВАЖЛИВЕ МІСТО САМКЕРЦ (НИНІ ТАМАНЬ), ХОЗАРИ СПРОМОГЛИСЯ НА ТИМЧАСОВУ ВІДСІЧ РУСАМ У 940 Р. АЛЕ ВЖЕ 944 Р. ІГОР ЗДІЙСНИВ НОВИЙ ПОХІД НА КАВКАЗ: ВЗЯТО МІСТО ДЕРБЕНТ, ПОТІМ ШИРВАН, КУРОЮ ПІДНЯЛИСЯ ДО СТОЛИЦІ АРРАМА (АЛБАНІЇ) БЕРДАА (СУЧАСНИЙ АЗЕРБАЙДЖАН) ТА ЗАХОПИЛИ ЇЇ. ОСТАННЬОМУ КРАПКУ НА ІСНУВАННІ ХОЗАРІЇ ПОСТАВИВ У 964-968 РР. МОЛОДИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КАГАН СВЯТОСЛАВ. ЙОГО ПОХОДИ НА ВОЛЗЬКУ БУЛГАРІЮ ТА ХОЗАРІЮ ЗАКІНЧИЛИСЯ БЛИСКУЧОЮ ПЕРЕМОГОЮ, ВНАСЛІДОК ЯКОЇ КОНТРОЛЬ СВЯТОСЛАВА ПОШИРЮВАВСЯ НА ЗЕМЛІ ПІВНІЧНОГО КАСПІЮ З ЧАСТИНОЮ ВОЛГИ, ДОНУ, КУБАНИ ТА КАВКАЗУ. ВПЕРШЕ З ЧАСІВ МІТРИДАТА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА КОНТРОлюВАЛА СТІЛЬКИ СТРАТЕГІЧНО-ВАЖЛИВИХ ТЕРИТОРІЙ.

НЕ ДИВЛЯЧИСЬ НА ПОРАЗКИ, ІДЕЯ УКРАЇНСЬКОГО ВАРІАНТУ “*Drang nach Osten*” ЗАЛИШАЛАСЯ ДУЖЕ ПОПУЛЯРНОЮ СЕРЕД УКРАЇНЦІВ. НАВІТЬ НЕ МАЮЧИ ВЛАСНОЇ ДЕРЖАВИ, ВОНИ ЗМУШУВАЛИ ДЕРЖАВУ, ДО ЯКОЇ ВОНИ ВХОДИЛИ, ВОЮВАТИ ЗА ПОТЕНЦІЙНІ УКРАЇНСЬКІ ІНТЕРЕСИ НА СХОДІ.

УКРАЇНА ЦІЛОМ ЗМІНИЛА ВІСЬ ЕКСПАНСІЇ МОСКВИ. ЯКЩО З 2-Ї ПОЛОВИНИ 17-ГО СТ. МЕТОЮ ЕКСПАНСІЇ БУЛО БІЛЕ ТА БАЛТІЙСЬКЕ МОРЕ, А З ДРУГОГО БОКУ – СИБІР, ТО З 18-ГО СТ. ВІССЮ МОСКОВСЬКОЇ ГЕОПОЛІТИКИ СТАЄ УКРАЇНА. ВІД КАТЕРИНИ II, КАНЦЛЕРА О. БЕЗБОРОДЬКА Й ДО А.І. БРЕЖНЕВА ВКЛЮЧНО, ЦЕ БУЛА БОРОТЬБА ЗА ЧОРНЕ МОРЕ, ПРОТОКИ ТА ЗА ПІВДЕННІ ТОРГІВЕЛЬНІ ШЛЯХИ. НЕВДАНА СПРОБА ПРОБИТИСЯ ДО ТЕПЛИХ МОРІВ ЧЕРЕЗ АФГАНІСТАН Е ТАКОЖ СПРОБОЮ РЕАЛІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ІДЕЇ.

ОСНОВОПОЛОЖНИК УКРАЇНСЬКОЇ ГЕОПОЛІТИКИ Ю. ЛИПА ЗАЗНАЧАЄ, ЩО «КРИМ – ОСЕРЕДОК ТОРГІВЕЛЬНИХ Й ПОЛІТИЧНИХ ДОРІГ ЧОРНОГО МОРЯ. КРИМ ВИРІШУЄ, ЧИ АЗОВСЬКА СИСТЕМА РІК ВЛИВАЄТЬСЯ ДО ЗАМКНЕНОГО ОЗЕРА ЧИ ДО ЗАТОКИ ЧОРНОГО МОРЯ. КРИМ КОНТРОлюЄ ТИМ САМИМ І ПРИАЗОВСЬКІ, І КУБАНСЬКІ ЗЕМЛІ. ВЛАДА КРИМУ МОЖЕ, СПИРАЮЧИСЬ НА ДОН, ЗАМКНУТИ Й ВОЛЗЬКЕ ГИРЛО НА КАСПІЮ ТА ПРОСУВАТИСЯ НА КАСПІЙ, А ТАКОЖ ВЗДОВЖ РІК ТЕРИТОРІЇ КУБАНИ. ВЛАДА КРИМУ МОЖЕ ПРОСУВАТИСЯ НА КАВКАЗ АЖ ДО ОДНОГО З НАЙВАЖЛИВІШИХ СТРАТЕГІЧНИХ ПУНКТІВ ПЕРЕДНЬОЇ АЗІЇ – ВІРМЕНСЬКОГО УЗГІР'Я».

СЬОГОДНІ СИТУАЦІЯ КАРДИНАЛЬНО ЗМІНИЛАСЯ. УКРАЇНА ЗНОВУ ОТРИМАЛА МОЖЛИВІСТЬ ЗДІЙСНЮВАТИ СВОЮ ЗОВНІШНЮ ПОЛІТИКУ САМОСТІЙНО. ГЕОПОЛІТИЧНО УКРАЇНА КОНТРОлюЄ ВСІ СТРАТЕГІЧНО ВАЖЛИВІ РЕГІОНИ СХОДУ Й ЦЕНТРУ ЄВРОПИ. КРИМ, ЗНАЧНІ ТЕРИТОРІЇ ДОНУ ТА КУБАНИ, ЗАСЕЛЕНІ ЕТНІЧНИМИ УКРАЇНЦЯМИ, ДОЗВОЛЯЮТЬ, СПИРАЮЧИСЬ НА ДРУЖНІ КРАЇНИ ТА НАРОДИ КАВКАЗУ Й ЗАКАВКАЗЗЯ ВІДКРИТИ ШЛЯХИ ДО РИНКІВ СХОДУ. ВИХІД ДО ТЕПЛИХ МОРІВ Е СЬОГОДНІ РЕАЛЬНИМ.

ЗАВДАННЯМ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ Е ФОРМУВАННЯ ГЕОПОЛІТИЧНОЇ ОСІ УКРАЇНА-ДОН-КУБАНЬ-ІЧКЕРІЯ, НЕЗАЛЕЖНІ КРАЇНИ ЗАКАВКАЗЗЯ ТА ІРАН. НЕОБХІДНО ТАКОЖ АКТИВНО ПРОТИДІЯТИ СПРОБАМ РОСІЇ Й ТУРЕЧЧИНІ, ПОШИРЮВАТИ СВОЇ ВПЛИВИ В ЦЬОМУ РЕГІОНІ. УКРАЇНА МОЖЕ СКОРИСТАТИСЯ ВНУТРІШНЬОЮ НЕСТАБІЛЬНІСТЮ В РОСІЇ ТА ТУРЕЧЧИНІ. ПОШИРЕННЯ ЯК ПАНТЮРКІЗМУ, ТАК Й РОСІЙСЬКОГО ВАРІАНТУ ЄВРАЗИЙСТВА Е ДЛЯ УКРАЇНИ НЕПРИЙНЯТНИМ. ДОКИ ТУРЕЧЧИНА БУДЕ МАТИ ПРОБЛЕМИ В КУРДИСТАНІ ТА НА КІПРІ, А РОСІЯ НА ВОЛЗІ, ПІВНІЧНОМУ КАВКАЗІ, СИБІРУ ТА ДАЛЕКОМУ СХОДІ, ВОНИ НЕ БУДУТЬ МАТИ МОЖЛИВОСТІ ПРОТИДІЯТИ УКРАЇНІ В ЇЇ СХІДНІЙ ПОЛІТИЦІ. УКРАЇНА Е ГОЛОВНИМ ЗАХИСНИКОМ СЛОВ'ЯНСЬКИХ ІНТЕРЕСІВ Й АПОЛОГЕТОМ СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ЕДНОСТІ. УКРАЇНА – НАЙКРАЩИЙ ДРУГ ТЮРКСЬКИХ НАРОДІВ ТА НАРОДІВ КАВКАЗУ. ТОЙ ФАКТ, ЩО УКРАЇНА МАЄ ДЛЯ ЦЬОГО СИЛИ, ВИЗНАЮТЬ Й НАШІ СУПРОТИВНИКИ.

УКРАЇНА МУСИТЬ ЗРОБИТИ КИДОК НА СХІД. Й ВОНА ЙОГО ЗРОБИТЬ!

© **Анатолій ЛУПИНІС**

«ГЕТЬМАНАТ ЧИ ФЕДЕРАЛІЗАЦІЯ?»

Сучасне державотворення переживає скрутні часи. довготривале нехтування інтересами громад на фоні поляризації країни піднесли на рівень вимоги частини населення питання федералізації. однак чи на часі воно в момент загрози тотального сепаратизму? концепція гетьманату, як ніколи, завчасно запропонувала власне бачення адміністративного поділу в українській державі.

не має жодних сумнівів, що створена вертикаль влади використовувалась із нерозумним нехтуванням потреб регіонального розвитку, який мав би відбуватися не з огляду на інтереси розподілу політичних та економічних дивідендів для центральної влади, а з метою органічного розвитку країни. натомість місцеве самоврядування перебувало у цілковитому загоні, громади не мали автономії для гармонійного розвитку власного господарчого потенціалу. і дійсно навщо розвивати свою землю, коли за те, що виконуються вказівки зверху губернатори, міські та селищні голови отримували гарантовані дивіденди? а громада, на їх думку, мала куштувати їх популістські промови та вдовольнятися черговими намальованими цифрами покращення, про які звітували під час прийняття місцевих бюджетів та програм соціально-економічного розвитку.

а де в цей час перебували творчі сили українських громад? чи знаходили вони собі місце у виконкомах із їх застарілою, по суті своїй радянською моделлю адміністрування території? звичайно, що їм там не знайдеться місця. директивами не забезпечити того, що має походити із надр ментальності, воно народжується у відчутті того, що кожен член громади є господарем, а саме таке розуміння має підтримуватись та реалізовуватись. подібні автономна за суттю енергія не може не існувати й не може зникнути. тому не має сенсу відхиляти її, хай і коли вона проявляється у

збоченому вигляді федералізації. людина, що блукає в пітьмі помчиться на світло, не розбираючи, що є його джерелом.

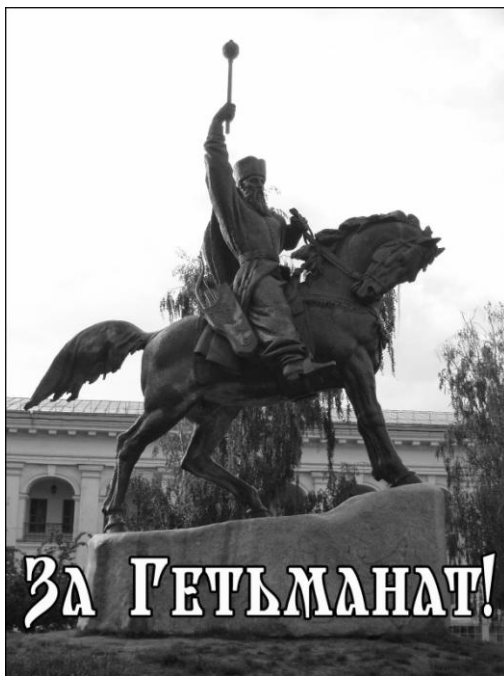
однак ми маємо передбачувати наслідки подібної спонтанності. федералізація по межі захід-схід, хіба – це вихід? у загрозливій ситуації, коли наш східний сусід вже панує у нашій вітальні, а держави заходу ласо кормлять обіцянками грошових вливань, за які нам колись знадобиться розплачуватись, ми неодмінно потрапляємо із однієї пастки до іншої. тому нам необхідна інша, органічна

альтернатива, що випливає із надр нашої ментальності та творчого потенціалу.

а не просто тієї єдиної канави, в яку ми маємо її злити, як у єдину альтернативу. отже, саме зараз, повернення до традиційного гетьманського укладу, який дозволяє отримати можливості до самостійного і відповідального розвитку громади, а влада на центральному рівні повернеться в руки україноцентристського розбудовника країни. ми пропонуємо у питанні

адміністративного розподілу слідувати принципу доцільності, що виражається у формуванні такого масштабу територіальних одиниць, де можливо із однієї сторони забезпечити можливість обрання органів місцевої влади та постійний контроль громади за їх діяльністю, а з іншої надати можливість місцевій владі ефективно управляти розвитком території, що передбачає легкість моніторингу соціально-економічного контексту реалізації її повноважень, легкості доступу до всіх наявних ресурсів, зосередженість їх у єдиному центрі, що здійснює розробку стратегії розвитку території.

відповідно адміністративний поділ, хоча й виходить із факту збереження 25 областей (що звичайно передбачає неодмінне збереження криму в складі України), однак, на рівні

БЕЗПОСЕРЕДНЬО НАБЛИЖЕНОГО ДО ЖИТТЯ ГРОМАД, СТВОРЮЄТЬСЯ ЗСО ТЕРИТОРІАЛЬНИХ УТВОРЕНЬ, ГОЛОВИ ЯКИХ ОБИРАЮТЬСЯ ВІДПОВІДНИМИ ГРОМАДАМИ. РОЗМЕЖУВАННЯ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ, ВИХОДЯЧИ, ІЗ ПРИНЦИПУ ТОТОЖНОСТІ ТЕРИТОРІЙ ВИБОРЧИМ ОКРУГАМ. В ЇХ МЕЖАХ ЗБЕРІГАЄТЬСЯ ВИБОРНІСТЬ ГОЛІВ ОКРЕМИХ ГРОМАД. ОДНАК ЦЕНТРОМ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ТАКІЙ СИТУАЦІЇ СТАЮТЬ САМЕ ЦІ АДМІНІСТРАТИВНІ ОКРУГИ.

У РЕЗУЛЬТАТІ МИ БАЧИМО СИТУАЦІЮ, КОЛИ ГРОМАДИ ОТРИМУЮТЬ УСЯ НЕОБХІДНУ ДЛЯ ВІЛЬНОГО РОЗВИТКУ АВТОНОМІЮ. ВІДПОВІДНО РЕОРГАНІЗУЄТЬСЯ ПОДАТКОВА СИСТЕМА, ІЗ РОЗУМІННЯ НЕОБХІДНОСТІ НАДАННЯ ОРГАНАМ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ НЕОБХІДНИХ ДЛЯ САМОСТІЙНОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ РЕСУРСІВ. ВІДРАЗУ Ж ЗНИМАЄТЬСЯ І НАДОКУЧЛИВЕ ПИТАННЯ ЩОДО РЕГІОНІВ-ДОНОРІВ ТА РЕГІОНІВ-РЕЦИПІЕНТІВ, УСІ ОТРИМУЮТЬ ДОСТАТНІ ДЛЯ ВЛАСНОГО РОЗВИТКУ МОЖЛИВОСТІ. А ЩОДО ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ НЕ МАЄ ЧОГО Й СУМНІВАТИСЯ, ВІН Є, НЕ ДИВЛЯЧИСЬ НА ПОВСЯКЧАСНЕ ЙОГО ІГНОРУВАННЯ, ВСЕ ЩО НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ – ЦЕ РОЗУМІННЯ ВЛАСНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА РОЗВИТОК СВОГО СЕЛИЩА, МІСТА ЧИ РАЙОНУ В МІСТІ.

ЗНИКАЄ Й ПОТРЕБА В ФЕДЕРАЛІЗАЦІЇ. НАВІЩО ВОНА ПОТРІБНА, ЯКЩО Й ТАК ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬСЯ ВСІ КЛЮЧОВІ ПОТРЕБИ МІСЦЕВИХ СПІЛЬНОТ? ЗНИКАЄ І ЗАГРОЗА СЕПАРАТИЗМУ. МИ

ВВОДИМО ТАКИЙ МАСШТАБ, ЯКИЙ ЗРУЧНИЙ ДЛЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, АЛЕ НЕМОЖЛИВИЙ У СИТУАЦІЇ ВІДДІПЕННЯ ОКРЕМОГО ОКРУГУ ВІД НАЦІЇ У ЦІЛОМУ. ЗВИЧАЙНО НЕ МАЄ ЖОДНОЇ ПОТРЕБИ ОБМЕЖУВАТИ КООПЕРАЦІЮ МІЖ ОКРУГАМИ, ОДНАК ТУТ НЕ МОЖЕ ЇТИ Й МОВИ ПРО СТВОРЕННЯ ПОЛІТИЧНОГО ЦЕНТРУ ДЕКІЛЬКОХ АДМІНІСТРАТИВНИХ ОДИНИЦЬ ІЗ ЇХ ПОДАЛЬШИМ УКРУПНЕННЯМ. ВІН ЇМ НЕ ПОТРІБЕН ДЛЯ ВІЛЬНОГО РОЗВИТКУ ГРОМАД, ТАКІ ЦЕНТРИ МОЖУТЬ СТВОРЮВАТИСЬ ЛИШЕ ЧЕРЕЗ ЕГОЇСТИЧНІ МОТИВИ ІНІЦІАТОРІВ ТАКИХ ПРОЦЕСІВ, А ВІДАК АВТОМАТИЧНО МАЮТЬ РОЗУМІТИСЯ ЯК ТАКІ, ЩО НЕ ВІДПОВІДАЮТЬ ПРИНЦИПАМ ВІЛЬНОГО НАЦІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА СТАЮТЬ ПОЗА ЯК СОВІСТІ, ТАК І ЗАКОНУ.

БІЛЬШЕ ТОГО ГЕТЬМАНАТ ЗАБЕЗПЕЧИТЬ ЗАХИСТ ІНТЕРЕСІВ ГРОМАД ЗБОКУ ЗЛОУЖИВАНЬ ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВЛАДИ. АДЖЕ ГОЛОВИ ЗСО ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД ВХОДИТИМУТЬ У ГОЛОВНУ РАДУ УКРАЇНИ, ЩО У МАЙБУТНЬОМУ ПРЕДСТАВЛЯТИМЕ НОВИЙ ПАРЛАМЕНТ

КРАЇНИ. ТОЖ МИ НЕ БУДЕМО ОБИРАТИ ДЕПУТАТІВ, ЯКІ СЬОГОДНІ ДЛЯ ДЕЯКИХ МЕШКАНЦІВ УКРАЇНИ СТАЛИ «ПАРАШУТИСТАМИ». ТОБТО ЛЮДЬМИ, ЩО ВИЙШЛИ НЕ З ЇХ ГРОМАДИ, ЗОВСІМ НЕ ПОВ'ЯЗАНИМИ ІЗ ДОЛЕЮ ТЕРИТОРІЇ ВІД ЯКОЇ ОБИРАЛИСЯ, А Є СТАВЛЕНИКАМИ ПАРТІЙНОГО КЕРІВНИЦТВА, ЯКИХ ДЕСАНТУВАЛИ В РЕГІОН ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ АГРЕСИВНОЇ ВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ, ЗАБЕЗПЕЧИВШИ ПОТУЖНИМ АДМІНІСТРАТИВНИМ ТА ФІНАНСОВИМ РЕСУРСОМ. МИ ВБАЧАЕМО У ВИГЛЯДІ ЗАКОНОТВОРЦЯ, ЛЮДИНУ, ЯКА ВЕСЬ ЧАС ПРАЦЮЄ ДЛЯ СВОЄЇ ГРОМАДИ, А ТОМУ ДІЙСНО ЗДАТНА ЇЇ ПРЕДСТАВЛЯТИ В ОРГАНАХ ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВЛАДИ. ТАКИЙ ТЕРИТОРІАЛЬНИЙ ГОЛОВА БУДЕ ЗДАТЕН І ПРИЙМАТИ ЗАКОНОТВОРЧІ РІШЕННЯ З ОГЛЯДУ НА ПОТРЕБИ СВОЄЇ СПІЛЬНОТИ, ЯКА ЗАВЖДИ ВОЛОДІТИМЕ МЕХАНІЗМАМИ АДЕКВАТНОГО ВПЛИВУ НА НЬОГО.

ТОЖ ГОДІ ШУКАТИ НА ЧУЖИНІ ТЕ, ЩО НАМ ВІДОМО ВЖЕ БАГАТО СТОЛІТЬ. УКРАЇНА ЯК ДЕРЖАВА ПРОХОДИЛА ВИТРИВАЛІ ВИПРОБУВАННЯ, ЩО

ВИКРИСТАЛІЗОВУВАЛИ ВЛАСНУ ФОРМУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ, А САМЕ ГЕТЬМАНАТ, ЩО ПОЄДНУЄ В СОБІ ПРИНЦИПИ ЯК ВІЛЬНОГО РОЗВИТКУ, ТАК І СТРОГОЇ ПЕРСОНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.

РОЗМОВИ ПРО ФЕДЕРАЛІЗАЦІЮ ПОХОДЯТЬ ІЗ ІНШИХ, ЧУЖИНСЬКИХ НАСТАНОВ, НЕ УКОРІНЕНОСТІ БАГАТЬОХ НАШИХ СПІВВІТЧИЗНИКІВ, ЯКІ НА ПРЕВЕЛИКИЙ ЖАЛЬ ЗНЕВІРИЛИСЯ У СОБІ ТА ВІДЧУВАЮТЬ СЕБЕ

ЧУЖИНЦЯМИ НА ВЛАСНІЙ ЗЕМЛІ, ТОМУ ЛАДНІ ВІДАТИСЯ СПОКУСІ. ВОНИ СКОРІШЕ АНІЖ ДАЛІ ЖИТИ БЕЗ КОРІННЯ, БЕЗ ВІДЧУТТЯ ГОСПОДАРНИКА НА ВЛАСНІЙ ЗЕМЛІ, ЛАДНІ ПІТИ У СЛУЖІННЯ ДО ПЕРШОГО ЛІПШОГО ПРАВИТЕЛЯ, ЯКИЙ НАРЕШТІ ДАСТЬ ЇМ БОДАЙ ХИБНІ, АЛЕ ОРІЕНТИРИ. ЗНАЧИТЬ НА ЧАСІ ДАТИ КОЖНОМУ ГРОМАДЯНИНУ УКРАЇНИ МОЖЛИВІСТЬ ДЛЯ САМОСТІЙНОГО ТВОРЕННЯ ВЛАСНОЇ ДОЛІ, ЯКЕ НЕМОЖЛИВЕ БЕЗ СТЕРЖНЯ, ЯКИЙ ПОЄДНАВ БИ ЇХ ІЗ ВЛАСНОЮ ГРОМАДОЮ.

ВІДАК ГЕТЬМАНАТ Є ОЧЕВИДНОЮ ТА ОРГАНІЧНОЮ АЛЬТЕРНАТИВОЮ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧИТЬ ВІЛЬНИЙ РОЗВИТОК НАШОЇ СПІЛЬНОЇ УКРАЇНИ, ДОЗВОЛИТЬ ВІЛЬНО РЕАЛІЗОВУВАТИСЯ ТВОРЧОМУ ПОТЕНЦІАЛУ НАШИХ СПІВВІТЧИЗНИКІВ, ПРАЦЯ ЯКИХ СТАВАТИ ПРЕДМЕТОМ ГОРДОСТІ ЗА СЕБЕ ТА СВОЮ ЗЕМЛЮ. ФЕДЕРАЛІЗАЦІЯ – ЦЕ ШЛЯХ ВІД ЗНЕВІРИ ДО ЗНЕВІРИ. ГЕТЬМАНАТ – ЦЕ ШЛЯХ ВІД РУЇНИ ДО ВІДРОДЖЕННЯ.

© Левко ПИСАРЧУК

«ФАШИЗМ І МИ»

(з приводу статті проф. Мицюка)

З поглядами проф. мицюка, висловленими на сторінках «Р.Н.», я познайомився під час доповіді автора у 1927 р. в Римі. Нині автор слушно доповнив їх кількома новими спостереженнями та висновками, виявляючи при тім широку обізнаність з питанням. І хоч я наважуюсь писати «сприводу статті проф. мицюка», не маю жадного наміру в них дискутувати; хочу лише підкреслити деякі моменти, особливо важливі з нашої точки погляду.

Наперед мушу виправити прикру помилку, що закралась у статтю проф. мицюка та що є певно наслідком якогось непорозуміння: мусоліні заходив до навіязання зносин із українською місією не в 1922. р., коли п. мазуренка в той час в місії не було, (був він вже в большевиків) лише в 1919. р., себто тоді, коли ніхто, а тим менше п. мазуренко, не міг вбачати в мусоліні, лідера незначної групи соціалістів десидентів, вигнаних з офіційної соціалістичної партії, будучого диктатора фашистів й італії...

місія запобігала визнання від тодішнього італійського уряду й, натурально, уникала небезпечної «опозиції»... проте, треба зазначити, що українське пресове бюро, що було при місії, стояло в постійнім зв'язку з органом мусоліні «Іль пополо ді італія», який містив дуже прихильні замітки про Україну (про це моя стаття в «ділі» ч. 33 з 14 лютого 1924. р.). хочу зупинитися над питанням: що таке фашизм, чи був він дійсно конечний в італії і чи дійсно італія з нього скористала? проф. мицюк досить з'ясував питання історичного погляду і, я сказав би, матеріального. я зате думаю зупинитись більш на внутрішній, ідейно-психічній сторінці фашизму, висвітлити його зі середини.

фашизм – є перш за все єднання. на цю першу й головну його ідею вказує сама етимологія слова «фашизм», яке походить від «фашо», зв'язка, жмут.

у хвилину, коли над країною запанував страшний хаос, коли політичний і національний розбрат почав досягати свого вершка, коли для всіх, обізнаних із ходом російської та української революцій, ставало аж моторошно від свідомості неминучої катастрофи, тим більш страшної, що в бідній на сирівці і перенаселеній італії, вона повинна би була

привести до ще більш трагічних наслідків, ніж у росії з усіма її багатствами незмірних просторів, саме тоді вириває нараз купка людей, що кличе до єднання для відбудови «великої італії».

проф. мицюк цілком справедливо завважує, що в цих перших фашистівських організаціях були заступлені всі класи, всі стани, всі професії, що у хвилину найбільшого загострення класової й економічної боротьби й заверюхи фашисти кинули гасло національного єднання: взаємного порозуміння і погодження перед лицем вмираючого батька. рівнож правдивою є думка проф. мицюка, що фашизм не мав спочатку жадної закінченої програми; дійсно, він не мав ні часу ні охоти зупинятися на подробицях або зв'язувати себе теоретизуванням, він озброївся одною лише ідеєю, яка мала бути йому провідною зорею в усіх труднощах політичної боротьби, і вивести його, зрештою, на просторий, широкий шлях тріумфального походу на Рим.

фашизм – це признание ідеї, якості, це – заперечення матерії й маси, яка пасивно віддається і запліднюється кожною активною ідеєю. у часі, коли величезна більшість італійської інтелігенції і буржуазії, не кажучи вже про робітництво, знаходилась під гіпнозом матеріалістичної концепції життя, і дивилась на існуючу дійсність, як на вислід, викликаний невимовними законами економічного розвитку, непереможною грою різних могутніх неорчислимих чинників, які обмежують людську діяльність і людський почин та згорі засуджують моральні зусилля одиниць на неуспіх і загибель, фашизм виніс на світло сучасної політичної дійсності чинник ідеалістичний. життя не є таке, яким ми його бачимо, але таке, яким ми хочемо його бачити у світі наших громадських і моральних обов'язків. ось друга, дуже важлива, максима фашизму.

фашисти не хотіли й не могли дивитись на політичну й національну відсталість італії, як на якусь невимовну «долю», присуджену їй непереможним розвитком економічних й усяких інших механічних законів. вони напружили всі свої сили, щоб ту «долю» змінити, бо пониженням є для фашиста «коритись» будь-

ЯКИЙ ДОЛІ. ОТЕ ВЛАСНЕ «НЕ КОРИТИСЬ», ЯК ВИСЛОВИВСЯ ОДНОГО РАЗУ МУСОЛІНІ В ПАРЛЯМЕНТІ, Е ЗМІСТОМ СПРАВЖНЬОГО ЖИТТЯ. СУПРОТИ ЗНАДТО КОМПРОМІСОВОЇ І СКЕПТИЧНОЇ БУРЖУАЗІЇ, ДАЛЕКОЇ ВІД УСЯКОЇ ПОЛІТИКИ, ПОВНОЇ БЕЗСИЛНОГО СТРАХУ ПЕРЕД МАСАМИ ПРОЛЕТАРИАТУ, ЗОРГАНІЗОВАНОГО СОЦІАЛІСТАМИ, МАЛО ЗДАТНОЇ БОРОНИТИ НЕ ЛИШЕ НАЦІОНАЛЬНІ, АЛЕ НАВІТЬ СВОЇ ВЛАСНІ ЖИТТЄВІ ІНТЕРЕСИ, ФАШИЗМ НАМАГАВСЯ ВИТВОРИТИ БІЛЬШ ЕНЕРГІЙНЕ І СВДОМЕ ВІДНОШЕННЯ ДО ЖИТТЯ, ЯК ПОЛЯ БОРОТБЫ Й АКТИВНОГО ВИКОНУВАННЯ СВОЇХ ОБОВ'ЯЗКІВ І ПРАВ. ФАШИЗМ – ЦЕ НЕВТОМНИЙ ДУХ ВІЧНОЇ АКЦІЇ Й РУХУ, ЩО ПОВСТАВ, ЯК РЕАКЦІЯ І ПРОТЕСТ ПРОТИ ГНИЛОГО КВІЄТИЗМУ ЗІСТАРИЛОЇ БУРЖУАЗІЇ, ЦЕ – НІБИ ЗАВЖДИ НОВА ВЕСНА МОЛОДОЇ ДУШІ СУПРОТИ ОБЕРЕЖНОГО Й ПІДОЗРІЛОГО ЕГОЇЗМУ СТАРОСТИ.

АЛЕ ОДНОЧАСНО ФАШИЗМ — ЦЕ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВСІХ І КОЖНОГО ПЕРЕД САМИМ СОБОЮ І ПЕРЕД НАЦІЄЮ, ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ КАПІТАЛУ ПЕРЕД ПРАЦЕЮ І ПРАЦІ – ПЕРЕД КАПІТАЛОМ. ФАШИЗМ НЕ ВИЗНАЄ «НЕВТРАЛІСТІВ», НЕ ВИЗНАЄ ЛЮДЕЙ, ЩО СТАЮТЬ ПОНАД БОРОТБЮ, ОСОБЛИВО, КОЛИ В БОРОТБІ ЙДЕ ПРО ЧЕСТЬ І ЖИТТЯ БАТЬКІВЩИНИ. ВСІ НА ФРОНТ, КОЖНИЙ У МІРУ СВОЇХ ЗДАТНОСТЕЙ І СИЛ, КОЖНИЙ ЗІ СВОЄЮ ВЛАСНОЮ ЗБРОЄЮ, АЛЕ ВСІ РАЗОМ, АКТИВНО. ГОРЕ ТОМУ, ХТО СТАВИТЬ СВОЮ «ХАТУ З КРАЮ», І, ПІДНІСШИ СВОЮ АПАТІЮ ДО ЩАБЛЯ ПОЛІТИЧНОЇ «МУДРОСТИ», ДИВИТЬСЯ З ВИСОКОГО ВІКНА НА БУРХЛИВУ ВУЛИЦЮ, ЧЕКАЮЧИ ТОГО АБО ІНШОГО КІНЦЯ, ЩОБИ ПОДІЛИТИ З ПЕРЕМОЖЦЕМ НЕЗАСЛУЖЕНІ ЛАВРИ. ГОРЕ ТОМУ, ХТО У ХВИЛЮ НАЙВИЩОГО НАПРУЖЕННЯ ПРИСТРАСТЕЙ, КОЛИ ВОЮЮТЬ, ТЕРПАТЬ І ВМИРАЮТЬ ЗА БАТЬКІВЩИНУ, ЗБЕРІГАЄ СВІЙ СПОКІЙ РОЗВАЖНОГО ГЛЯДАЧА, АБО ТАК НАМ ДОБРЕ ВІДОМОГО «ХИТРОГО МАЛОРОСА».

У ЙОГО ДУШІ ВМЕРЛО ТЕ НАЙКРАЩЕ, ЩО ВІДЗНАЧАЄ ЛЮДИНУ І ГРОМАДЯНИНА, І ЙОМУ НЕМА МІСЦЯ СЕРЕД ЛЮДЕЙ, ЩО ТВОРЯТЬ ІСТОРІЮ, ПОВНУ МУК І ГЕРОЇСТВА. БО ВЛАСНЕ ВСЕ ТЕ, ЩО ЗНАХОДИМО В ІСТОРІЇ ДОРОГОГО Й ВАРТІСНОГО, БУЛО СТВОРЕНЕ ЦІНОЮ ВАЖКИХ ЖЕРТВ, ВЕЛИКОГО НАПРУЖЕННЯ, А НЕ ХОЛОДНОЮ РІВНОДУШНІСТЮ ТА НЕРОБСТВОМ. І ТОМУ ВЛАСНЕ ФАШИЗМ – ЦЕ САМА АКТИВНІСТЬ, ЦЕ – МОЛОДЬ, ОЗБРОЕНА ВІРОЮ Й ІДЕЄЮ, ПЕВНА СЕБЕ ТА СВОЄІ ПЕРЕМОГИ НАД ВОРОГОМ, БЕЗІДЕЙНИМ, МАТЕРІАЛІСТИЧНИМ І ЕГОЇСТИЧНИМ.

ДЛЯ ФАШИЗМУ ІНСТИТУЦІЇ І ФОРМА, ЩО В НІЙ ВІДБУВАЮТЬСЯ УРЯДУВАННЯ, НЕ ВІДОГРАЮТЬ ОСОБЛИВОЇ РОЛІ. ВИБИРАЄТЬСЯ ТУ, ЩО Е В ДАНУ ХВИЛЮ БІЛЬШ ДОЦІЛЬНА. ФАШИЗМ, СПОЧАТКУ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ, ЛЕГКО Й БЕЗ КРИЗ ЗРОБИВСЯ,

КОЛИ ЦЕ ПОКАЗАЛОСЬ ПОТРІБНИМ ДЛЯ ВТРИМАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕДНОСТИ, ЗАГРОЖЕНОЇ МОНАРХІЧНИМ ПІВДНЕМ, МОНАРХІЧНИМ. У ФАШИЗМІ ГОЛОВНЕ — ЦЕ ЛЮДЕ, ЇХНЯ ЗДАТНІСТЬ, МОРАЛЬНІ ПРИКМЕТИ, ПАТРІОТИЗМ І ВІДДАНІСТЬ ІДЕЇ. БО НАЙКРАЩІ ІНСТИТУЦІЇ ПРОПАДАЮТЬ У НЕГІДНИХ РУКАХ, І НАЙГІРШІ ІНСТИТУЦІЇ ПОЧИНАЮТЬ ПРОЦВІТАТИ В РУКАХ МИСТЦЯ. ДОКАЗАВ ЦЕ САМ ФАШИСТСЬКИЙ УРЯД, ЩО ЗУМІВ ПІДНЕСТИ ІТАЛІЮ, ЯКА КОТИЛАСЯ ВЖЕ В БЕЗДОННУ ПРИРВУ ЕКОНОМІЧНОЇ І НАЦІОНАЛЬНОЇ РУЙНИ, НА ТАКУ ВИСОЧІТЬ, НА ЯКИЙ ВОНА ЛЕДВИ ЧИ КОЛИ-НЕБУДЬ СТОЯЛА.

ФАШИЗМ – ЦЕ МУСОЛІНІ. НІДЕ ТАК НЕ СТВЕРДИЛАСЯ АНТРОПОМОРФІЧНА НЕОБХІДНІСТЬ КОЖНОГО ІДЕЙНОГО РУХУ, ЯК ВЛАСНЕ У ФАШИЗМІ. ЦІЛИЙ ВІН – Е МАЙЖЕ ВИКЛЮЧНО НАСЛІДКОМ ОСОБИСТОЇ ДІЯЛЬНОСТІ БЕНІТО МУСОЛІНІ; ЛИШЕ ЗАВДЯКИ ЙОМУ НАБРАВ ФАШИЗМ ФОРМИ КОНСТИСЕНЦІЇ. ФАШИСТИ ПЕРШИХ ЧАСІВ СКЛАДАЛИСЬ ГОЛОВНО З РІЗНИХ ПОЛІТИЧНИХ НЕДОБИТКІВ, ПЕРЕБІЖЧИКІВ З РІЗНИХ ПАРТІЙ І ГРУП, АБО І З ЛЮДЕЙ, ЩО НІКОЛИ НЕ НАПЕЖАЛИ ДО ЖАДНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ПАРТІЇ. ВСІХ ЇХ ТРЕБА БУЛО ЗЛИТИ В ОДНЕ МОНОЛІТНЕ ТІЛО, ЗАПАЛЕНЕ ОДНОГО ІДЕЄЮ, ОДНОЮ ВОЛЕЮ.

МУСОЛІНІ БУВ СПОЧАТКУ БЕЗУМОВНИМ ДИКТАТОРОМ МАЛОЇ КУПКИ СВОЇХ ПОЛІТИЧНИХ ПРИЯТЕЛІВ ТА ПРИХИЛЬНИКІВ, ПОТІМ ПАРТІЇ І, НАРЕШТІ, ЦІЛОЇ ІТАЛІЇ. ВІН ПОЯВИВСЯ, КОЛИ ПОЛІТИЧНИЙ ТА СОЦІАЛЬНИЙ ХАОС КРАЇНИ ДІЙСНО ВИМАГАВ СИЛЬНОЇ ЛЮДИНИ, ДИКТАТОРА. ЩАСТЯ ІТАЛІЇ ПОЛЯГАЛО, ВЛАСНЕ, В ТІМ, ЩО ВОНА ЗНАЙШЛА У ВІДПОВІДНИЙ МОМЕНТ

СВОГО ДИКТАТОРА. ПРОТЕ, НЕ ЛИШЕ ЩАСТЯ, АЛЕ Й ЗАСЛУГА, БО ДЛЯ ТОГО, ЩОБИ МІГ З'ЯВИТИСЯ ВОЖДЬ, ПОДІБНИЙ МУСОЛІНІ, ПОТРІБНІ, З ГОЛОВНІ ПЕРЕДУМОВИ: 1) ЩОБИ ЛЮДИНА, ЯКОЇ ПОТРЕБУЄ КРАЇНА, БУЛА ПОКЛИКАНА У ВІДПОВІДНИЙ ХВИЛІ, І 2) ЩОБИ КРАЇНА БУЛА МОРАЛЬНО В СТАНІ ПОРОДИТИ ТАКУ ЛЮДИНУ. ІНАКШЕ КАЖУЧИ, ВЧАСНА ПОЯВА ДИКТАТОРА – НАЦІОНАЛЬНОГО ДИКТАТОРА, ЩО ВЕДЕ ЦІЛИЙ НАРІД ДО РЯТУНКУ, А НЕ ПАРТІЙНОГО, ЩО ВЕДЕ ЙОГО ДО НЕМИНУЧОЇ ЗАГИБЕЛІ, АБО ДО НОВОГО ХАОСУ – ЗАПЕЖИТЬ ВІД ЖИТТЕЗДАТНОСТІ НАЦІЇ, ВОНА Е Ї НАСЛІДКОМ. НАЦІОНАЛЬНИЙ ДИКТАТОР Е ДІЙСНО ПРЕДСТАВНИКОМ ЕНЕРГІЇ ТА ЖИТТЄВОГО ДИНАМІЗМУ НАРОДУ.

КРИЗА ДОПОМАГАЄ ЙОМУ ВИЯВИТИ СЕБЕ, СВОЄІ ОСОБИСТОСТІ І СВОЄІ СИЛІ, АЛЕ ВІН ВИЯВЛЯЄ СЕБЕ ЛИШЕ ТОМУ, ЩО СУСПІЛЬСТВО, САМА НАЦІЯ, СТРЕМИТЬ ДО ЛАДУ Й ЖИТТЯ. КОЛИ Ж НАРІД ВІДДАЄТЬСЯ ЛИШЕ СВОЇМ ЕГОЇСТИЧНИМ, ПАРТИКУЛЯРНО-СТАНОВИМ, ПАРТІЙНИМ, ПРОВІНЦІАЛЬНИМ ІНТЕРЕСАМ, КОЛИ ВІН НЕ МАЄ ВИСОКОГО ПІЗНАННЯ СВОЄІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕДНОСТИ,

ТА ПЕРЕСТАЄ ЦІКАВИТИСЬ ГРОМАДСЬКИМИ СПРАВАМИ І ЗАМИКАЄТЬСЯ В ХОЛОДНО-ВОРОЖІЙ РІВНОДУШНОСТІ – ВІН ПЕРЕСТАЄ БУТИ ОРГАНІЗМОМ І ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ В ОТАРУ ОВЕЦЬ БЕЗ ВІВЧАРА, ВИСТАВЛЕНУ НА ПОТАЛУ ХИЖИХ ВОВКІВ.

ЛЮДИНУ ДИКТАТУРИ, ЛЮДИНУ КРИЗИ ВИЗНАЧАЄ ПЕРШ ЗА ВСЕ – ХАРАКТЕР, ВОЛЯ, І НІЧОГО ІНШОГО, ЯК ТІЛЬКИ ХАРАКТЕР ВИДІЛЯЄ ЙОГО СПОМІЖ ЗВЧАЙНИХ ЧЕСТОЛЮБЦІВ. ЯК ЧЕСТОЛЮБЕЦЬ БЕЗ НАЛЕЖНОГО РОЗУМУ ТАК ТЕЖ І РОЗУМНА ЛЮДИНА БЕЗ СИЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ НЕ ПІДНЕСЕТЬСЯ ДО РОЛІ ПРОВІДНИКА. МУСОЛІНІ – ЛЮДИНА ВОЛІ, ЧИНУ, НЕПОГАМОВАНОЇ АКТИВНОСТІ, НЕВИЧЕРПНОЇ ІНІЦІАТИВИ. КОЛИ КРИЗА КИДАЄ СУСПІЛЬСТВО В СТАН ХАОСУ, ЧИМАЛО РОЗУМНИХ ЛЮДЕЙ ДОСИТЬ ЯСНО БАЧИТЬ, ЩО САМЕ ПОТРІБНО ЗРОБИТИ, ЩОБИ ПЕРЕМОГТИ КРИЗУ. АЛЕ В ТАКИЙ МОМЕНТ НЕ ВИСТАРЧАЄ БАЧИТИ Й РОЗУМІТИ, ТРЕБА ЧИНИТИ. КОЛИ ХВОРИЙ КОНАЄ, ЗАПІЗНО ФІЛЬСОФУВАТИ ПРО ПРИЧИННИ ХВОРОБИ, АЛЕ ТРЕБА ВЖИТИ ЕНЕРГІЙНИХ ЗАХОДІВ, ІНАКШЕ – СМЕРТЬ. І ЯКЩО ЛІКАР ЗАБАГАЄТЬСЯ, ЩОБ НЕ ПОМИЛИТИСЬ, – ЦЕ – ТАКОЖ СМЕРТЬ.

ЧОЛОВІК КРИЗ НЕ МАЄ ЧАСУ РОЗДУМУВАТИ, АНАЛІЗУВАТИ: ВИНИКАЄ НЕПЕРЕДБАЧЕНА ПЕРешКОДА, ВІН КИДАЄТЬСЯ НА НЕЇ І РОЗБИВАЄ ЇЇ; ЯКЩО ВІН СТАВИТЬ НОГУ НА НЕПЕВНИЙ ҐРУНТ, ЩО ПОДАЄТЬСЯ ПІД НОГАМИ, ВІН НЕ ВЕРТАЄТЬСЯ НАЗАД, АЛЕ СПИШИТЬ ВСЕ ВПЕРІД...

ДОКИ ПАНУЄ ХАОС, ДОКИ РІЖНІ НЕБЕЗПЕКИ ЧИГАЮТЬ НА НАЦІЮ З УСІХ БЛИЗЬКИХ ЗОВНІШНІХ І ВНУТРІШНІХ КОРДОНІВ, НАРІД, ЩО НЕ ВТРАТИВ ЩЕ СВОЄЇ ЖИТТЕЗДАТНОСТІ, ВІДДАЄТЬСЯ ЦІЛКОВИТО ДИКТАТУРІ, ПОЧУВАЄ СЕБЕ З НЕЮ, ПОВНИМ І ПОВОЛІ ВСТАНОВЛЮЄТЬСЯ ПОВНА ЗГОДА МІЖ КОЛЕКТИВНОЮ ВОЛЕЮ І ВОЛЕЮ ДИКТАТОРА, ЩО СТАЄ ДІЙСНО ЛЮДИННОЮ НАЦІЄ. ДИКТАТОР ДУЖЕ ШВИДКО ПЕРЕКОНУЄТЬСЯ, ЩО ЙОГО ІНТЕРЕСИ ЗЛИВАЮТЬСЯ З ІНТЕРЕСАМИ ДЕРЖАВИ В ОДНУ НЕПОДІЛЬНУ ЦІЛІСТЬ. ВІН НЕ МОЖЕ В НІЧІМ ЇХ СКОМПРОМІТУВАТИ. ТОМУ НАРІД ДИВИТЬСЯ НА НЬОГО З ДОВІРЯМ І НАДІЄЮ. ЯКІ Ж ВИСНОВКИ, КОРИСНІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО РУХУ, МОЖНА ЗРОБИТИ З ЦЕЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ІТАЛІЙСЬКОГО ФАШИЗМУ? РЕДАКЦІЯ «РОЗБУДОВИ НАЦІЇ» ВВАЖАЛА ПОТРІБНИМ ДОДАТИ ДО СТАТТІ ПРОФ. МИЦЮКА ПОЯСНЕННЯ, ЩО УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ – НЕ ФАШИСТИ.

ФАШИЗМ ЗРОДИВСЯ І ПЕРЕВОДИВ ЦІЛУ СВОЮ АКЦІЮ В МЕЖАХ ВЛАСНОЇ ДЕРЖАВИ, В ОПОЗИЦІЇ ДО ВЛАСНОГО УРЯДУ, НА ВЛАСНІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ ТЕРИТОРІЇ, І МАВ НА УВАЗІ НЕ СТВОРЕННЯ ЯКОЇСЬ НОВОЇ ДЕРЖАВИ, АЛЕ ЛИШЕ ВІДМОПОВИЖЕННЯ, ПЕРЕТВОРЕННЯ СТАРОЇ. ТИМЧАСОМ УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ РУХ МАЄ ПЕРЕД СОБОЮ ЗАЙМАНСЬКІ УРЯДИ, НЕ МАЄ НІЯКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ Й ГОЛОВНІ ЙОГО ПРЕДСТАВНИКИ ПЕРЕБУВАЮТЬ НАВІТЬ НА ЧУЖІЙ ТЕРИТОРІЇ. ВЖЕ САМА ЦЯ РІЖНИЦЯ Є НАСТІЛЬКИ ІСТОТНА, ЩО ВОНА ПОТЯГАЄ ЗА СОБОЮ ЦІЛУ НИЗКУ

ВАЖЛИВИХ ВІДМІН У ТАКТИЦІ І В ДІЯЛЬНОСТІ ВІДПОВІДНИХ ЗГРУПОВАНЬ. ЦЯ РІЖНИЦЯ ЩЕ БІЛЬШ ПОГЛИБИЛАСЬ З ТОГО ЧАСУ, ЯК ІТАЛІЙСЬКИЙ ФАШИЗМ ПРИЙШОВ ДО ВЛАДИ Й ПОЧАВ КОРИСТУВАТИСЬ ДЛЯ СВОЇХ ЦІЛЕЙ ДЕРЖАВНИМ АПАРАТОМ, ВЖИВАЮЧИ ТОЇ ЗБРОЇ, ЯКОЇ ТАК ОХОЧЕ ВЖИВАЛИ І ВЖИВАЮТЬ ПРОТИ НАС НАШІ ВОРОГИ, ЩО ВОЛОДІЮТЬ ДЕРЖАВНИМ АПАРАТОМ НА НАШИХ ЗЕМЛЯХ. БІЛЬШЕ ТОГО, ЦЯ ТИПОВА ЗБРОЯ ДЕРЖАВНИХ ПЕРЕМОЖЦІВ У КОЖНІЙ ГОРОЖАНСЬКІЙ ВІЙНІ ЗРОБИЛАСЯ ДЛЯ ЛІБЕРАЛЬНОЇ ПРЕСИ ЦІЛОГО СВІТУ І ДЛЯ ЦІЛОЇ НИЗКИ «ПСЕВДО-ФАШИСТИВСЬКИХ» УРЯДІВ ТА ОРГАНІЗАЦІЙ НІБИ НАЙБІЛЬШ ХАРАКТЕРИСТИЧНОЮ ДЛЯ ФАШИЗМУ, ТИМЧАСОМ, ЯК ВОНА Є ТИПОВА І ДЛЯ БОЛЬШЕВИЗМУ, І ДЛЯ РОСІЙСЬКОГО АВТОКРАТИЗМУ, І ДЛЯ ПОЛЬСЬКОЇ «СОЦІАЛІСТИЧНОЇ» ПІДСУДЧИННИ.

МИ, ПРЕДСТАВНИКИ ПОКИ ЩО ПЕРЕМОЖЕНОГО НАРОДУ, ВБАЧАЄМО В ФАШИЗМІ, ОСОБЛИВО В ТІЙ ПЕРШІЙ ЙОГО ЩЕ НЕДЕРЖАВНІЙ СТАДІЇ – ІНШИЙ БІК ДО НАСЛІДУВАННЯ, І ТО ВЛАСНЕ БІК ІДЕАЛІСТИЧНИЙ. І МИ НЕ МОЖЕМО МИРИТИСЬ З НАКИНЕНОЮ НАМ «ДОЛЕЮ», І МИ МУСИМО ЇЇ ПЕРЕМОГТИ. І ПЕРЕМОЖЕМО! І МИ МУСИМО ВИТВОРИТИ В ДУШІ СВОЇЙ НОВУ ЛЮДИНУ І ЗАВЖДИ АКТИВНУ, ЗАВЖДИ МОЛОДУ, ЗАВЖДИ СВІДОМУ СВОЇХ ПРАВ І ОБОВ'ЯЗКІВ, ЄДНАННЯ – ПОНАД НАШИМИ ПАРТІЙНИМИ, СТАНОВИМИ ТА ПРОВІНЦІАЛЬНИМИ ІНТЕРЕСАМИ, ПОВИННА ВІДБУВАТИСЬ ЦІЛА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА. УКРАЇНСЬКИМ НАЦІОНАЛІСТАМ ЗАКИНУЛИ ЦЮ НАЗВУ, ДЕКОМУ ЗДАЛОСЬ НАВІТЬ УЗУРПАЦІЄЮ ВЖИВАННЯ «ОРГАНІЗАЦІЄЮ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ» САМОГО ІМЕНІ «НАЦІОНАЛІСТ».

ПЕВНО, ЩО ІМ'Я ЦЕ НАКЛАДАЄ ВЕЛИКІ ОБОВ'ЯЗКИ Й ВЕЛИКУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ, ТИМ БІЛЬШЕ, ЩО ЗАВДАННЯ НАШЕ ДАЛЕКО ВАЖЧЕ Й ВІДПОВІДАЛЬНІШЕ ВІД ТОГО, ЩО СТОЯЛО ПЕРЕД ІТАЛІЙСЬКИМ ФАШИЗМОМ, АЛЕ МИ НІ В КОГО ЦЬОГО ІМЕНІ НЕ УЗУРПУЄМО. КОЖНОМУ З УКРАЇНЦІВ ВІЛЬНО ВЗЯТИ НА СЕБЕ ТЯГАР НАЦІОНАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО ВИЗВОЛЕННЯ І НАЗВАТИ СЕБЕ «НАЦІОНАЛІСТОМ».

А ТИМЧАСОМ ДЛЯ НАС ВАЖНА НЕ КОНКУРЕНЦІЯ, АЛЕ ВОЛЯ І ПРАЦЯ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ УСІ, ХТО МАЄ В СОБІ ХОЧ ІСКРУ ЖИВОЇ ДУШ, РОЗДУМУВАЛИ ЇЇ В ПОЛУМ'Я НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЖЕЖІ, ЩОБ НИТКА НАЦІОНАЛЬНОГО ЄДНАННЯ, ЗАВ'ЯЗАНА У СПІЛЬНІЙ БОРОТБІ ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВНІСТЬ НА ПОЛЯХ СПУСТОШЕНОЇ УКРАЇНИ, МІЖ УСІМА ОКРЕМИМИ ЧАСТИНАМИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ Й УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ, АЖ ДО ДАЛЕКИХ ЧАСТИН ЙОГО В АМЕРИКАНСЬКІЙ ТА АЗІЙСЬКІЙ ЕМІГРАЦІЇ НЕ ТІЛЬКИ НЕ ПІРВАЛАСЬ, АЛЕ ЗМІЦНИЛАСЬ У СТАЛЕВУ ЛИНВУ. МИ ХОЧЕМО, ЩОБ ПРОВІДНОЮ ІДЕЄЮ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ БУЛА НЕ ІДЕЯ ОСОБИСТОГО ЧИ ПАРТІЙНОГО ПІДНЕСЕННЯ, АЛЕ – ІДЕЯ ВЕЛИКОЇ, СОБОРНОЇ, САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

© **Евген ОНАЦЬКИЙ**

ІСТОРИЧНА СЛАВА

«ВІЙНА ЗА КАРПАТСЬКУ УКРАЇНУ»

ЗАКАРПАТТЯ АБО КАРПАТСЬКА УКРАЇНА ЗАЙМАЄ ОСОБЛИВЕ МІСЦЕ НЕ ТІЛЬКИ В ІСТОРІЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ ЗА СОБОРНУ УКРАЇНУ, АЛЕ Й У СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНОМУ РЕТРОСПЕКТИВНОМУ ПРОСТОРІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ В ЦІЛОМУ.

МАЛОВІДОМА УКРАЇНСЬКО-МАДЯРСЬКА ВІЙНА 1938-1939 РР., ЯКУ ВИВЧАЮТЬ СУЧАСНІ УКРАЇНСЬКІ ІСТОРИКИ, ПОСТАВИЛА КРАПКУ В ІСНУВАННІ НЕЗАЛЕЖНОЇ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ. ПРИМІТНО, ЩО В БОЯХ ІЗ ЗАГОНАМИ ОНОКСУ ВІДЗНАЧИЛИСЯ ПІДРОЗДІЛИ ТАК ЗВАНИХ "РОСІЙСЬКИХ [РУСИНСЬКИХ] ФАШИСТІВ", ЩО ЇХ ОЧОЛЮВАВ СТЕПАН ФЕНЦИК.

АВТОНОМІСТСЬКІ, А РАДШЕ ПРОМАДЯРСЬКІ І ФАШИСТСЬКІ, ПЕРЕКОНАННЯ СТЕПАНА ФЕНЦИКА З'ЯВИЛИСЬ У 1920-Х РР. У ВІДНІ, КОЛИ ПРОЧИТАВШИ КІЛЬКА СТАТЕЙ БЕНІТО МУССОЛІНІ, ВІН СТІМКО СТАВАВ ПРИХИЛЬНИКОМ НОВОЇ ІДЕОЛОГІЇ. АКТИВНА СПІВПРАЦЯ З РОСІЙСЬКОЮ БІЛОЮ ЕМІГРАЦІЄЮ ВИВЕЛА СТЕПАНА ФЕНЦИКА НА РОДОНАЧАЛЬНИКА РОСІЙСЬКОГО ФАШИЗМУ КОНСТАНТИНА РОДЗЯВСЬКОГО, ЯКИЙ ЗАРАХОВУВАВ УРОДЖЕНЦЯ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ ПОЧЕСНИМ ЧЛЕНОМ У ЛАВИ РОСІЙСЬКОЇ ФАШИСТСЬКОЇ ПАРТІЇ. У 1935 Р. СТЕПАН ФЕНЦИК СТВОРИВ РУСЬКУ НАЦІОНАЛЬНО-АВТОНОМНУ НАРОДНУ ПАРТІЮ (РНАП), ЯКА ОДНОЧАСНО СПОВІДУВАЛА ІДЕОЛОГІЮ ФАШИЗМУ І РУСОФІЛІЇ.

У ФАШИСТСЬКОМУ ПАРТІЙНОМУ ЖУРНАЛІ "КЛИЧ" БУЛО НАДРУКОВАНО ВІДОЗВУ РОСІЙСЬКИХ ФАШИСТІВ ДО МЕШКАНЦІВ ЗАКАРПАТТЯ: «НЕ ТРЕБА НАМ НІЯКОГО СЛОВ'ЯНСТВА! МИ РОСІЯНИ І РОСІЯНАМИ ХОЧЕМО ЗАЛИШИТИСЯ. А ХТО НАМАГАЄТЬСЯ ВІДІБРАТИ В НАС НАШУ РОСІЙСЬКІСТЬ, ТОЙ НАШ БОРОГ, БУДЬ ВІН "СЛОВ'ЯНИН" ЧИ НІ!».

ПІСЛЯ МІУНХЕНСЬКОЇ ЗМОВИ 1938 Р. ВИНИКЛИ ПЕРЕДУМОВИ ДЛЯ СТВОРЕННЯ РЕАЛЬНОЇ АВТОНОМІЇ НА ТЕРИТОРІЇ СЛОВАЧЧИНИ ТА КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ, ОДНАК РУСОФІЛИ ІВАНА КАМІНСЬКОГО І СТЕПАНА ФЕНЦИКА, ЩО ЧИНИЛИ ОПІР ОФІЦІЙНІЙ ВЛАДІ В ПРАЗІ, ЗІТКНУЛИСЯ З ІНТЕРЕСАМИ УКРАЇНОФІЛІВ НА ЧОЛІ З АВГУСТИНОМ БОЛОШИНИМ. АВТОНОМНИЙ УРЯД ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА РУСОФІЛА І МАДЯРОНА АНДРІЯ БРОДІЯ 8 ЖОВТНЯ 1938 Р. ОГЛОСИВ РОСІЙСЬКУ МОВУ ДЕРЖАВНОЮ МОВОЮ ПІДКАРПАТСЬКОЇ РУСІ, ПІСЛЯ ЧОГО, ОДРАЗУ З'ЯВИЛИСЯ РОСІЙСЬКОМОВНІ ГАЗЕТИ ТА РАДІОСТАНЦІЇ.

В ЦЕЙ ЧАС СТЕПАН ФЕНЦИК ПЕРЕХОВУЄТЬСЯ В БУДАПЕШТІ, ДЕ ПОЧИНАЄ ФОРМУВАТИ БОЙОВІ ЗАГОНИ ЗА ГРОШІ МАДЯРСЬКОГО УРЯДУ. КОЛИ ЗА РІШЕННЯМ ВІДЕНСЬКОГО АРБІТРАЖУ 2 Листопада 1938 Р., ДО МАДЯРЩИНИ ВІДІЙШЛИ ТЕРИТОРІЇ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ (УЖГОРОДСЬКИЙ, МУКАЧІВСЬКИЙ ТА БЕРЕГІВСЬКИЙ ПОВІТИ), СТЕПАН ФЕНЦИК ПОВЕРТАЄТЬСЯ З НАТРЕНОВАНИМИ БІЙЦЯМИ ДО УЖГОРОДА, ДЕ СТВОРЮЄ СКАУТСЬКЕ ТОВАРИСТВО ІМЕНІ ДУХОВНИЧА "РУСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ ГВАРДІЮ ЧОРНОСОРОЧЕЧНИКІВ".

БРИТАНСЬКА ГАЗЕТА «Manchester Guardian» ТАК ВІДРЕАГУВАЛА НА ПРИСУТНІСТЬ СТЕПАНА ФЕНЦИКА В КАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ: «ПОКИ МАДЯРСЬКІ ПІДРОЗДІЛИ ГОНЕДІВ ВИЧІКУЮТЬ НА ПРИКОРДОННИХ ПОЗИЦІЯХ І ДОЛЯ РУТЕНІЇ [КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ] ЗАЛИШАЄТЬСЯ НЕЯСНОЮ, ФАШИСТСЬКИЙ РУХ ВЖЕ ПОШИРЮЄ СВІЙ ВПЛИВ ПО ВСЬОМУ КРАЮ. ЙОГО ЗАСНОВНИК І ВОЖДАЬ – ДОКТОР ФЕНЦИК В ПУБЛІЧНІЙ ПРОМОВІ ЗАЯВИВ ПРО СВОЮ МЕТУ ОРГАНІЗУВАТИ РУТЕНІЮ У ФАШИСТСЬКУ ПРОПЕТАРСЬКУ СИСТЕМУ ДЕ ПОЄДНАЄТЬСЯ ІТАЛІЙСЬКА КОРПОРАТИВНА ТА МОСКОВСЬКА БІЛЬШОВИЦЬКА СИСТЕМИ. СТЕПАН ФЕНЦИК ЗАЯВИВ, ЩО ВІН ХОЧЕ АДАПТУВАТИ СВІЙ ФАШИЗМ ДО

МІСЦЕВИХ УМОВ І ЗРОБИТИ ФАШИЗМ БЕЗ ТЕРРОРУ...».

У БЕРЕЗНІ 1939 Р. ПОЧАЛАСЯ МАДЯРСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА, В ЯКІЙ БРАЛИ УЧАСТЬ МАДЯРСЬКА АРМІЯ ГЕНЕРАЛА САМБОТГЕІ, ЧЕХОСЛОВАЦЬКІ ВІЙСЬКА ГЕНЕРАЛА ПРХАЛА, ЗАГОНІ ОНОКСЯ ЯК АРМІЯ НЕЗАЛЕЖНОЇ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ ТА БОЙОВІ ЗАГОНІ ФЕНЦИКА. ЯК НЕ ДИВНО, АЛЕ ГОЛОВНИМИ СУПРОТИВНИКАМИ СТЕПАНА ФЕНЦИКА БУЛИ НЕ ЧЕХИ І МАДЯРИ, А ВЛАСНЕ УКРАЇНСЬКІ ФОРМУВАННЯ ОНОКСЯ.

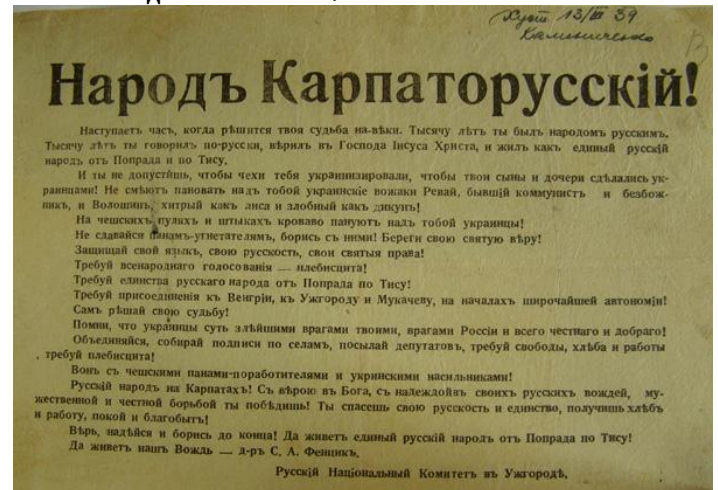
У СКЛАДІ ОРГАНІЗАЦІЇ НАРОДНОЇ ОБОРОНИ – "КАРПАТСЬКА СІЧ" ПРОХОДИЛИ БОЙОВУ ПРАКТИКУ ОУНІВЦІ ЄВГЕН ВЕРЦА, ІВАН КЕДЮЛІЧ, ЮРКО ЛОПАТИНСЬКИЙ, РОМАН ШУХЕВИЧ. САМЕ БОЙОВИКИ СТЕПАНА ФЕНЦИКА, КОЛИШНІ СКАУТИ, ЧУДОВО ЗНАЛИ МІСЦЕВІСТЬ ЗМОГЛИ НЕ ТІЛЬКИ НЕОДНОРАЗОВО АТАКУВАТИ, АЛЕ І ВЕСТИ ВДАНІ БОЙОВІ ДІЇ ПРОТИ ЗАГОНІВ ОНОКСЯ БІЛЯ СЕЛА ГОРОНДА, НА ГІРСЬКИХ ПЕРЕВАЛАХ, ПІД ПЕРЕЧИНОМ, ІРШАВОЮ І СЕВЛЮШЕМ, НА КОПАНСЬКОМУ ПОЛІ. ТОМУ САМЕ ЗАВДЯКИ БІЙЦЯМ СТЕПАНА ФЕНЦИКА МАДЯРСЬКИМИ ГОНВЕДАМИ БУВ УЗЯТИЙ ДОБРЕ УКРІПЛЕНИЙ ХУСТ.

СВОЇ ДІЇ БОЙОВІ ФАШИСТСЬКІ ЗАГОНІ СТЕПАНА ФЕНЦИКА СУПРОВОДЖУВАЛИ АГІТАЦІЙНОЮ РОБОТОЮ. ТАК ГАЗЕТА "КАРПАТОРУСЬКИЙ ГОЛОС", ЩО РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ В НАСЕЛЕНИХ ПУНКТАХ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ ПИСАЛА: «ЗНАЮЧИ ВОРОЖЕ ДО СЕБЕ СТАВЛЕННЯ ВСЬОГО КАРПАТОРУСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ, ЧЕХИ ЗА ОСТАННІ ТИЖНІ ДОЗВОЛИЛИ ПРИБУТИ ІЗ ГАЛИЧНИНИ НА КАРПАТСЬКУ РУСЬ БЕЗПІЧІ УКРАЇНСЬКИХ АВАНТЮРИСТІВ, ТЕРОРИСТІВ ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ І ПЕТЛЮРІВСЬКИХ ГАЙДАМАКІВ. ЦІ БАНДИТИ ПОСТАВЛЕНІ ГІТЛЕРІВЦЯМИ ЯК ФУНДАМЕНТ ПРОТИ ВСІХ РОСІЙСЬКИХ [РУСИНСЬКИХ] ОРГАНІЗАЦІЙ, ЗАВЕЛИ НА КАРПАТСЬКІЙ РУСІ РЕЖИМ СІЧОВИКІВ І РОЗПРАВЛЯЮТЬСЯ З НЕСЛУХНЯНИМ МІСЦЕВИМ НАСЕЛЕННЯМ САМИМ ЗВІРЯЧИМ ЧИНОМ. КАРПАТОРОСИ ЧЕКАЮТЬ ВИЗВОЛЕННЯ З БОКУ МАДЯРШНИНИ...».

ЯК І ВАРТО БУЛО ОЧІКУВАТИ, МАДЯРИ ПІДТРИМАЛИ РУСОФІЛЬСЬКІ УСТРЕМЛІННЯ СТЕПАНА ФЕНЦИКА, ЯКИЙ НАВІТЬ СТАВ ДЕПУТАТОМ МАДЯРСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ, ОДНАК ОПІР ВОЯКІВ ОНОКСЯ ЯК ЗАХИСНИКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ ПЕРЕРІС В КВІТНІ-ТРАВНІ 1939 Р. У РЕАЛЬНУ ПАРТИЗАНЩИНУ І ПОВСТАНСТВО. ВІЙНА ЗА

НАЦІОНАЛЬНЕ ВИЗВОЛЕННЯ БУЛА УСКЛАДНЕНА ІНОЗЕМНОЮ, РАДШЕ МАДЯРСЬКО-ПОЛЬСЬКОЮ, ІНТЕРВЕНЦІЄЮ. ПРИЧОМУ, ВІЙНА ЙШЛА ТУТ ЩЕ ДО ВТРУЧАННЯ МАДЯРСЬКИХ ВІЙСЬК – ВІЙНА ТОЧИЛАСЯ МІЖ ФОРМУВАННЯМИ ОНОКСЯ З ОДНОГО БОКУ, І ЧЕСЬКИМИ РЕГУЛЯРНИМИ ВІЙСЬКАМИ З БОЙОВИМИ ЗАГОНАМИ СТЕПАНА ФЕНЦИКА З ІНШОГО. МАДЯРИ, ЯКТО ГОДИТЬСЯ, ВТРУТИЛИСЯ У ВІЙНУ НЕ ТІЛЬКИ ВИХОДЯЧИ З РЕЗУЛЬТАТІВ ВІДЕНСЬКОГО АРБІТРАЖУ, А Й З ПРОХАННЯ ЛІДЕРА РУСИНСЬКИХ ФАШИСТІВ, ЯКИЙ ЗВИНУВАТИВ ВОЯКІВ ОНОКСЯ В АНТИНАРОДНОМУ ТЕРОРІ.

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ПОРАЗКУ, ГЕРОЇЧНІСТЬ КАРПАТСЬКИХ СІЧОВИКІВ ЗАЛИШИЛА ВАГОМИЙ СЛІД НЕ ТІЛЬКИ В УКРАЇНСЬКИЙ, АЛЕ Й У ПОЛЬСЬКИЙ, МАДЯРСЬКИЙ ТА СЛОВАЦЬКИЙ ІСТОРІЇ. ЗВИЧАЙНО, КОЖНА З НАЦІЙ ТРАКТУЄ ЦЮ ІСТОРІЮ ПО-СВОЄМУ, АЛЕ МИ ЗНАЕМО, ЩО ВОЯКИ ОНОКСЯ, НА ВІДМІНУ ВІД ФАШИСТСЬКИХ ЗАГОНІВ МАДЯРОНА СТЕПАНА ФЕНЦИКА, БОРОЛИСЬ ЗА ВІЛЬНУ САМОСТІЙНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ, ЯКА НЕ МАЛА СТАТИ ЗНОВ ЧИЕЮСЬ ЗАНЕДБАНОЮ ПРОВІНЦІЄЮ. ВЛАСНЕ ДОЛЯ РУСИНСЬКОГО ФАШИСТА СТЕПАНА ФЕНЦИКА ВИРІШИЛАСЬ ДУЖЕ НЕ СПОДІВАНО ДЛЯ НЬОГО САМОГО. ЗА ОДНІЄЮ З ВЕРСІЄЮ ЙОГО ЗНИЩИЛИ ЧЕСЬКІ КОМУНІСТИ, ЗА ІНШОЮ, БІЛЬШ ВІРОГІДНОЮ, СТЕПАН ФЕНЦИК БУВ РОЗСТРІЛЯНИЙ СПІВРОБІТНИКАМИ СМЕРШУ ПІСЛЯ БИТВИ НА ОЗЕРІ БАЛАТОН У КВІТНІ-ТРАВНІ 1945 Р. І ЗВИНУВАЧЕНИЙ У ЗЛОДІЯННЯХ ПРОТИ ЛЮДСТВА ЯК ПОСІБНИК ФАШИЗМУ.

ІСТОРІЯ БОЙОВИХ ЗАГОНІВ СТЕПАНА ФЕНЦИКА ТА РУСИНСЬКИХ ФАШИСТІВ СЬОГОДНІ І ДОСІ ЗНАХОДИТЬСЯ ПІД СІМОМА ЗАМКАМИ АРХІВІВ КГБ-СБУ-ФСБ. ТОМУ, ВИРАХУВАТИ АБО ДОСЛІДИТИ БІЛЬШ ТОЧНІШЕ ПРИЧАСНІСТЬ СТЕПАНА ФЕНЦИКА ДО РОСІЙСЬКИХ ФАШИСТІВ ЧИ МАДЯРСЬКИХ САЛАШИСТІВ ДУЖЕ СКЛАДНО. СПОДІВАЄМОСЬ, ЩО ЗА КІЛЬКА РОКІВ ІСТОРИКАМ СТАНЕ ВІДОМА СПРАВЖНЯ СУТНІСТЬ ЦЬОГО ПЕРСОНАЖА. А ПОКИ, МАЄМО, ЩО МАЄМО.

© Денис КОВАЛЬОВ

«ХРИСТИЯНСТВО І ПОСЛУХ ВЛАДІ»

Християнство неодноразово зазнавало хибних інтерпретацій у зв'язку з поверхневим тлумаченням слів святого письма. Чого лишень варті слова про підставлення другої щок, з котрих деякі «ГОРЕ-ЕКЗЕГЕТИ» роблять висновки про ультрарацифістський і, по суті, мазохістський характер віри христової...

БОГ ПОМІСТИВ ХРИСТИЯН У ЦЕЙ СВІТ, ЩОБ ВОНИ ЖИЛИ, ЯК ЧАСТИНА ЛЮДСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА. ХРИСТИЯНИНОВІ НЕ НАКАЗАНО ВТІКАТИ ВІД ЦЬОГО СВІТУ ЧИ УНИКАТИ РЕШТИ ЛЮДСТВА. ЖОДНА ОКРЕМА ЛЮДИНА НЕ Є ОСТРОВИМ, ДУЖЕ ВІДАДАЛЕНИМ ВІД МАТЕРИКА ЛЮДСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА. КОЖНЕ ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ ТОРКАЄТЬСЯ І ВПЛИВАЄ НА БАГАТО ІНШИХ ЛЮДСЬКИХ ЖИТТІВ.

(ПРИ ЦЬОМУ В ЧИСЛО «ГОРЕ-ЕКЗЕГЕТІВ» ВХОДЯТЬ ЯК КРИТИКИ ХРИСТИЯНСТВА, ТАК І ГОРЕ-ХРИСТИЯНИ, КОТРІ ГОТОВІ ЕКСКОМУНІКУВАТИ ВСІХ, ХТО ПОНЯТТЯ «МЕЧ ХРИСТОВИЙ» РОЗУМІЄ НЕ ЛИШЕ В ПЕРЕНОСНОМУ, АЛЕ І В ПРЯМОМУ ЗНАЧЕННІ).

ТАК САМО, ЯК У ВИПАДКУ З ПАЦИФІЗМОМ, МИ МОЖЕМО НАШТОВХНУТИСЬ НА НЕБЕЗПЕКУ ПОВЕРХНЕВОГО, ВИРВАНОВОГО З КОНТЕКСТУ ТРАКТУВАННЯ ІНШИХ МОМЕНТІВ СВЯТОГО ПИСЬМА. ЗОКРЕМА МОЖЕ ВИКЛИКАТИ НЕРОЗУМІННЯ ПОЧАТОК 13-Ї ГЛАВИ ПОСЛАННЯ СВ. АП. ПАВЛА ДО РИМЛЯН: «КОЖНА ЛЮДИНА НЕХАЙ КОРИТЬСЯ ВЛАДІ ВИЩІЙ: НЕМА БО ВЛАДИ, ЩО НЕ БУЛА Б ВІД БОГА; І ТІ, ІСНУЮЧІ ВЛАДИ, УСТАНОВЛЕНІ БОГОМ. ТИМ ТО, ХТО ПРОТИВІТЬСЯ ВЛАДІ, ПРОТИВІТЬСЯ БОЖОМУ ВЕЛІННЮ, А ТІ, ЩО ПРОТИВЛЯТЬСЯ, САМІ НА СЕБЕ СУД СТЯГУЮТЬ. НАЧАЛЬНИКИ БО СТРАШНІ НЕ ТИМ, ЩО

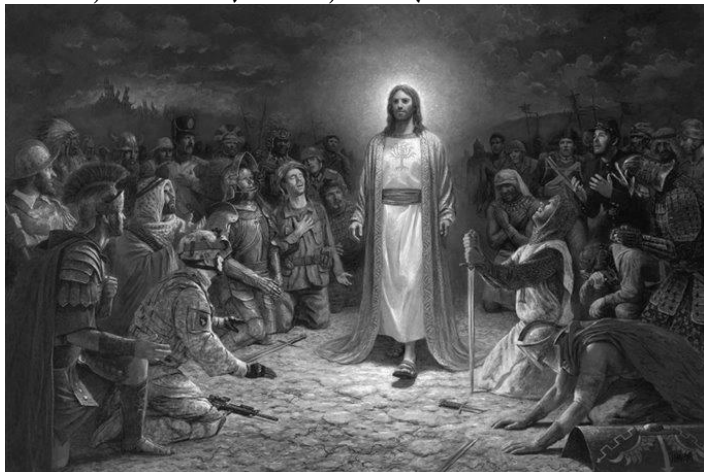
ДОБРО, А ТИМ, ЩО ЗЛО ЧИНЯТЬ. ХОЧЕШ НЕ БОЯТИСЯ ВЛАДИ? ЧИНИ ДОБРО, І БУДЕШ МАТИ ПОХВАЛУ ВІД НЕЇ; ВОНА БО – СЛУГА БОЖИЙ, ТОБІ НА ДОБРО. А ЯК ТИ ЧИНИШ ЗЛО, ТО БІЙСЯ, БО НЕ ДАРМА МЕЧ НОСИТЬ; ВОНА – БОЖИЙ СЛУГА, ЩО ВІДОМЩАЄ І КАРАЄ ТОГО, ХТО ЧИНИТЬ ЗЛО» (РИМ. 13, 1-4).

ВІДШТОВХУЮЧИСЬ ВІД ПОВЕРХНЕВОГО ТРАКТУВАННЯ, МИ МОЖЕМО ГОВОРИТИ, ЩО ХРИСТИЯНСТВО ЗОБОВ'ЯЗУЄ КОЖНОГО СВОГО АДЕПТА БЕЗОГЛЯДНО ПІДКОРЯТИСЬ БУДЬ-ЯКІЙ ВЛАДІ. ОДНАК ЧИ ДІЙСНО ЦЕ ТАК?

НАСАМПЕРЕД ЗАЗНАЧИМО, ЩО ЙДЕТЬСЯ НЕ ПРО ПАСИВНИЙ ПОСЛУХ ВЛАДІ, НЕ ПРО СХИЛЯННЯ РАБА ПЕРЕД ДЕСПОТОМ ЧИ ЙОГО САТРАПОМ, А ПРО ПОСЛУГ «РАДИ СУМЛІННЯ» (РИМ. 13, 5). ОЧЕВИДНО, АПОСТОЛ ГОВОРИТЬ ПРО ІМАНЕНТНИЙ БОЖОМУ ЗАКОНУ ПРИНЦИП ГАРМОНІЗАЦІЇ СУСПІЛЬНОГО ЖИТТЯ, НЕ МОЖЛИВОГО БЕЗ ІСНУВАННЯ ВЛАДНИХ СТРУКТУР; ПОСЛУХ МАЄ СЛУГУВАТИ СУСПІЛЬНОМУ БЛАГУ («ДБАЙТЕ ПЕРЕД УСІМА ЛЮДЬМИ ПРО ДОБРО» – РИМ. 12, 17), АЛЕ АЖ НІЯК НЕ ЗЛО. АПОСТОЛ ПЕТРО ПІДТВЕРДЖУЄ ЦЮ ДУМКУ: ХРИСТИЯНИ МАЮТЬ КОРИТИСЯ ПРАВИТЕЛЯМ, «ПОСЛАНИМ НА КАРУ ЛИХОДІЯМ І ПОХВАЛУ ДОБРОЧИНЦЯМ. ТАКА БО ВОЛЯ БОЖА, ЩОБ ВИ, ДОБРО ТВОРИВШИ, ЗМУСИЛИ МОВЧАТИ НЕУЦТВО БЕЗГЛУЗДИХ» (1 ПТ. 2, 14). ПРИ ЦЬОМУ ВІН ДАЄ ІНСТРУКЦІЮ ОПТИМАЛЬНОГО ВИКОРИСТАННЯ СУСПІЛЬНОЇ СВОБОДИ, КОТРА Є ДАЛЕКОЮ І ВІД ХИБ ДЕСПОТИЗМУ, І ВІД НАДУЖИВАНЬ ЛІБЕРАЛІЗМУ ЧИ АНАРХІЗМУ (ТОБТО, ВІД НІВЕЛЯЦІЇ ОСОБИСТОЇ СВОБОДИ З ОДНОГО БОКУ І ВІД ЗЛОВЖИВАННЯ НЕЮ – З ІНШОЇ): «ПОВОДЬТЕСЯ ЯК ВІЛЬНІ, ТА НЕ ЯК ТІ, ЩО З ВОЛІ РОБЛЯТЬ ПОКРИВАЛО ЗЛОБИ, АЛЕ ЯК СЛУГИ БОЖІ» (1 ПТ. 2, 16).

ТЕ, ЩО ПОКОРА ВЛАДІ НЕ МОЖЕ БУТИ АБСОЛЮТНОЮ І БЕЗОГЛЯДНОЮ, ПОКАЗУЄ САМ ХРИСТОС. У ВИРАЗНО РІЗКИХ ФОРМАХ ВІН ТАВРУЄ ФАРИСЕІВ – ТОДІШНЮ ЕЛІТУ ЮДЕЙСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА. ВІН ГОВОРИТЬ ПРО НИХ ЯК ПРО «ЛУКАВЕ ПОРІДЯ І ПЕРЕЛЮБНЕ» (МТ. 12, 39), «СЛІПИХ ПРОВІДИРІВ», «НЕРОЗУМНИХ І СЛІПИХ» (МТ. 23, 16-17), «ЛИЦЕМІРІВ, ЩО СХОЖІ НА ГРОБИ ПОВІЛЕНІ, ЯКІ ЗВЕРХУ ГАРНИМИ ЗДАЮТЬСЯ, А ВСЕРЕДИНИ ПОВНІ КІСТОК МЕРТВИХ І ВСЯКОЇ НЕЧИСТОТИ» (МТ. 23, 27), «ЗМІЙВ, ГАДЮЧЕ ПОРІДЯ» (МТ. 23, 33). КОЛИ ЗААРЕШТОВАНИЙ ХРИСТОС СТОЇТЬ ПЕРЕД КАЯФОЮ ТА ІНШИМИ ФАРИСЕЯМИ, ТО ПОВОДИТЬ СЕБЕ МУЖНЬО І, ЗНАЧНОЮ МІРОЮ, ЗУХВАЛО (МТ. 26, 57-64).

ПОВЧАЮЧИ УЧНІВ, ІСУС КРИТИКУЄ ДЕСПОТИЧНУ ВЛАДУ: «ВИ ЗНАЕТЕ, ЩО ТІ, ЯКИХ ВВАЖАЮТЬ КНЯЗЬМИ НАРОДІВ, ВЕРХОВОРЯТЬ НИМИ, А ЇХНІ ВЕЛЬМОЖІ УТИСКАЮТЬ ЇХ. НЕ ТАК ВОНО ХАЙ БУДЕ МІЖ ВАМИ» (МК. 10, 42-43). ТОМУ ЦЕРКВА ЗАСУДЖУЄ АБСОЛЮТИЗАЦІЮ ВЛАДИ, ОСОБЛИВО, ЯКЩО ТА ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА СВОЕРІДНОГО ІДОЛА.

В КОМПЕНДІУМІ СОЦІАЛЬНОЇ ДОКТРИНИ ЦЕРКВИ ЧИТАЄМО: «КОЛИ ЛЮДСЬКА ВЛАДА ВИХОДИТЬ ЗА МЕЖІ, ВИЗНАЧЕНІ БОГОМ, ТО ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА ІДОЛА І ВИМАГАЄ ЦІЛКОВИТОГО ПІДКОРЕННЯ. ВОНА СТАЄ АПОКАЛІПТИЧНИМ ЗВІРОМ, ОБРАЗОМ ІМПЕРСЬКОЇ ВЛАДИ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ, ЩО НАПИЛАСЯ «ВІД КРОВИ СВЯТИХ І ВІД КРОВИ СВИДКІВ ІСУСА» (ОД. 17, 6). ЗВІРЮ СЛУЖИТЬ «ЛЖЕПРОРОК» (ОД. 19, 20), ЯКИЙ ОМАНЛИВИМИ ЧУДЕСАМИ СПОНУКАЄ ЛЮДЕЙ ПОКЛОНЯТИСЯ ЗВІРОВІ. ЦЕ БАЧЕННЯ – ПРОРОЧИЙ ЗНАК ПАСТКИ, ЯКОЮ ПОСЛУГОВУЄТЬСЯ САТАНА, ЩОБ КЕРУВАТИ ЛЮДЬМИ, ЗАКРАДАЮЧИСЯ У ЇХНІЙ ДУХ ШЛЯХОМ ОБМАНУ. АЛЕ ХРИСТОС – АГНЕЦЬ-ПЕРЕМОЖЕЦЬ, ЯКИЙ УПРОДОВЖ ЛЮДСЬКОЇ ІСТОРІЇ ДОПАЄ БУДЬ-ЯКУ ВЛАДУ, ЩО ПРАГНЕ АБСОЛЮТИЗАЦІЇ» (КСДЦ, 382).

ЯКЩО Б СЛОВА 13-Ї ГЛАВИ ПОСЛАННЯ ДО РИМЛЯН ВИКЛЮЧАЛИ МОЖЛИВІСТЬ БУДЬ-ЯКОГО ОПОРУ, ТО ЦІЛКОМ ОЧЕВИДНО, ЩО ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ НЕ ЗНАЛА Б ФЕНОМЕНУ МУЧЕНИЦТВА. АДЖЕ СПОВІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ, КОТРА НЕ ВИЗНАЄТЬСЯ І НАВІТЬ ЗАБОРОНЯЄТЬСЯ ДЕРЖАВОЮ, А ТАКОЖ НЕВИКОНАННЯ

ОФІЦІЙНИХ ДЕРЖАВНИХ КУЛЬТІВ ПО СУТІ Є ВИРАЗНИМ ПРОЯВОМ НЕПОКОРИ ТА ОПОРУ.

ФЕНОМЕН ХРИСТИЯНСЬКОГО МУЧЕНИЦТВА ПОЛЯГАЄ В ДОБРОВІЛЬНОМУ СОПРИЧАСТІ ВІРНИХ ІЗ ЖЕРТВОЮ ХРИСТА. В НАГІРНІЙ ПРОПОВІДІ ІСУС ГОВОРИТЬ: «БЛАЖЕННІ БУДЕТЕ, КОЛИ ВАС НЕНАВИДІТИМУТЬ ЛЮДИ, КОЛИ ВАС ВИЛУЧАТЬ, КОЛИ ГАНЬБИТИМУТЬ ВАС ТА КОЛИ ВИКИНУТЬ, ЯК БЕЗЧЕСНЕ, ВАШЕ ІМ'Я СИНА ЧОЛОВІЧОГО РАДИ. РАДІЙТЕ ТОГО ДНЯ І ВЕСЕЛІТЬСЯ, БО ВАША НАГОРОДА ВЕЛИКА В НЕБІ. ТАК САМО БО ПОВОДИЛИСЯ З ПРОРОКАМИ БАТЬКИ ЇХНІ» (ЛК. 6, 22-23).

В ДУСІ ЦИХ СЛІВ ВАРТО РОЗУМІТИ І ЗАКЛИК АПОСТОЛА ПЕТРА НЕ ПОВСТАВАТИ ПРОТИ СУСПІЛЬНИХ ПОРЯДКІВ: «СЛУГИ, З ГЛИБОКОЮ ПОШАНОЮ КОРІТЬСЯ ПАНАМ ВАШИМ, І ТО НЕ ТІЛЬКИ ДОБРИМ ТА ЛАГІДНИМ, АЛЕ Й ПРИКРИМ. БО ТО БЛАГОДАТЬ, КОЛИ ХТОСЬ СВИДОМО, ЗАРАДИ БОГА, ТЕРПИТЬ ЗЛИДНІ, СТРАЖДАЮЧИ НЕСПРАВЕДЛИВО» (1 ПТ. 2, 18-19).

САМЕ У ТОМУ ВИПАДКУ, КОЛИ ХРИСТИЯНИН ОЦІНЮЄ СВОЇ СТРАЖДАННЯ ЯК ВЛАСНИЙ ХРЕСТ (ТЯЖКІСТЬ ЯКОГО ЛЕЖИТЬ НА НЬОМУ САМОМУ, А НЕ НА БЛИЖНІХ, ЗА БЛАГО КОТРИХ ВІН МАЄ ДБАТИ), ВІН МОЖЕ «ПАСИВНО» ЇХ СПРИЙМАТИ.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГРОМАДЯНИН ЗАДІЯНИЙ В ОБОХ УСТАНОВАХ БОЖИХ. ВІН НАЛЕЖИТЬ ДО ХРИСТОВОЇ ЦЕРКВИ; ВІН – ГРОМАДЯНИН ПЕВНОЇ ДЕРЖАВИ ЧИ КРАЇНИ. В ОБОХ У НЬОГО Є ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ. І ВСЕ-ТАКИ ЦЕ ВСЕ НЕ ПЕРЕБУВАЄ У КОНФЛІКТІ.

ХРИСТОС ДАЄ СВОЇМ ПОСЛІДОВНИКАМ ПІДБАДЬОРЮЧУ ПОРАДУ, КОТРУ МОЖЕ ВИКОРИСТОВУВАТИ І ТОЙ, ХТО СМІРЕННО ПРИЙМАЄ МУЧЕНИЦЬКИЙ ВІНЕЦЬ, І ТОЙ, ХТО ВИРІШУЄ БОРОТИСЯ ЗІ ЗЛОМ І ПОКЛАСТИ ЖИТТЯ ЗА ДРУЗІВ СВОЇХ: «КАЖУ ВАМ, МОЇМ ДРУЗЬМ: НЕ БІЙТЕСЬ ТИХ, ЩО УБИВАЮТЬ ТІЛО, А ПОТІМ БІЛЬШЕ НІЧОГО ЗАПОДІЯТИ НЕ МОЖУТЬ» (ЛК. 12, 4).

© Ігор ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ

«КОД СТЕПУ»

Потрачено багато сил і часу на пошук української національної ідеї. Одні шукають її, інші – заважають шукати. Не можу претендувати на остаточну істину. Можу висловити своє бачення. Воно базується на роках роботи в сілсьському господарстві, на тисячах кілометрів шляху наддніпрянщиною, на ментальності степовиків, котрі стрічалися на цих шляхах. Очевидно, наша ідея є та, з якою борються усі, хто не бажає нам добра. Кістка в горлі незалежність країни, мова, історія, культура. Але найнещадніша боротьба – із самодостатністю українця.

Самодостатність – це те, що дозволяє нам бути і залишатися повноцінними і незалежними людьми. Самодостатня людина твердо знає, чого вона хоче, як вона буде це робити. Самодостатність – це гідність і спроможність. Ми в степах – мамі. Сидимо по своїх “хуторах”. Хто пшеницю вирощує, хто рибалить, хто ремісничу майстерню має, хто дітей навчає, хто лікує...

Кожний має свою “територію хутора”, де самостійно забезпечує свою маленьку незалежність. Виникає питання сходяться мамі, вирішують і по своїх “хуторах” розходяться. На січі навіть звань військових не було. Вибрали на посаду, знімали з посади люди. Замість медалок і зірочок степовик мав честь і наживав доброї слави. Закон степу такий. Самодостатність намагаються локалізувати масштабами села і клеють ярлики, але самодостатня людина і в місті залишається незалежною. Має майстерню, приватну практику, бізнес, високий професійний фах...

Вона має “територію хутора”, на якій будує свою маленьку незалежність, що є складовою гідності. А кому з ворогів цієї землі таке

сподобається? їм треба злиднений обірваний українець, у котрого забрали все, включно із завтрашнім днем. Щоби можна було кинути на підлогу копійчину, нехай підбирають і гризуться. Щоби гнилописці за пів копійки паскудили своїх пращурів. Мета – повна залежність економіки і особистості. Всіх у чергу – вона принижує і дисциплінує...

“Через коліно” записується новий код нації – залежність. “Калину поламали, коровай надкусили” не наша національна ідея. Ми не герої поразки. В степу могла жити тільки сильна, самодостатня людина, котра поважала звичаєве право степу. Ця людина й на новому місці будує хатину, зводить господарство, ростить дітей і вчить їх. У всі часи освіта дітей була на першому плані.

Василь Сухомлинський, Володимир Челомей, Микола Вінграновський, Юрій Котермак, Хведір Вовк, Микола Миклухо-Маклай, Левко Симиренко, Параска Палітка-Горицвіт, Петро Прокіпович, Платон Майборода, Георгій Нарбут, Олександр Довженко, Михайло Остроградський, Олександр Богомолець, Михайло Максимович, Іван Огієнко, Юрій Лисянський, Опанас Сластун, Сергій Корольов, Христина Алчевська, Микола Гамалія, Федір Моргун, Олександр Шеремет, Левко Мацієвич...

Це ми, українці. Під якими тільки назвами нам не нав'язують рабство? Тільки би вбити самодостатність. Вона як кістка поперек горла. На ґрунті самодостатності будується довговічна держава. Залежність же є основою “чужинців-тимчасівців”, котрі розпродують державу. Можливо, дійсно, наша національна ідея – самодостатність, і будувати державу потрібно на її фундаменті?..

© Юрко ФОМЕНКО

РЕДАКЦІЯ:

Головний редактор – Денис Поліщук
Шеф-редактор – Олександр Писаревський
Технічний редактор – Павло Левчук
Консультанти-аналітики – Ярій Ярмо, Сігурд Сварт

Ваші відгуки та пропозиції надсилайте нам на електронну поштову скриньку:

М. Січеслав, InitiativeNational@i.ua

Редакція повністю поділяє думку авторів. Видання друкується за сприяння незалежної інформаційної мережевої агенції «Національна Ініціатива»